DEVLET

ey Türk kendine dön..

Milliyetçi, siyasi, Haftalık Gazete

ÜÇÜNCÜ YIL

28-6-1971

117

EKREM ACUNER VE OLAYLARIN İÇ YÜZÜ

BİR DOKUNULMAZLIK KALKTI

SELÂM

«DEFİNEYE MALİK VİRANELER»

Zamanın, eski.. İnsanların ise; hep şu bildik insanlar olduğu devirler den, meselâ İbrahim Hakkı Hazretleri nin yıllarından söz açalım bu defa da Büyük zat; malûm. Bir de, iki oğ lu var onun. Zikir'le, Şakir.

Şakir; saz temsili, ince, narin. Yalnız. Arkadaşı yok çünkü, bu yüz den dostu, düşmanı da, Dosta sarıla cak, düşmanı kollayacak vakti de yok. vaktini ibadetle değerlendirmekte.. Az yer, az konuşur. Gülmez. Uykusu yok. Nasıl olsun ki, sabahlara değin başı seccadeden kalkmaz. Yaşantısı, hep şeriat üzre. Davranışları, ilâhi e mirlerin dışına hiç taşmaz. Ve hat ta o emirler içinden «türlü çeşitli» ye ni emirler icat eder kafasından, onlara da itaat eder! Sadık bir kuldur gönlün ce.

Gönlünce mi, dedim? Evet, bu nasıl gönülse.. Ak denmez, kara den mez.. alacası bol çünkü Huzurlu denmez.. kuşkusu bol çünkü. Rahat denmez.. dalgalanması sık çünkü.

Ne yazık! Bu dalgalanmalar, bu kuşkular en çok da öz kardeşi Zahir'e dair.

Zahir.. Zahir, bir âlem! Bir ke le, iri yarı, güçlü. Güldü mü, kahkahası coşar taşar, yedi mahalleye yayılır. Öyle namazla niyazla ilgilendiğini gören olmamış. Dua ettiğini işiten yine, hiç. Ağzı açıldı mı - çok açar ya - öyle ağabeyi gibi ilâhi emirlerden söz etmez. Günün mevzularıdır konusu. İnsanlarının dertleri, ya da mutluluk larıdır. Şudur budur.. Gezmesi tozma sı çoktur. Şakası çoktur. Eğlenmeyi se ver.. Bu yüzden dostu da vardır, düş manı da. Yüzüne söyleneni de vardır, arkasından da.

Arkasından söylenenlerin en birincisi, Şakir. Derdi gönlünde. Şikâye ti babasına.. Gider gelir. Zamanlı olur zamansız olur, söyler söyler, tükete mez. Gönlünün alacasını, tedirginliği ni, rahatsızlığını..

«Olur mu bu, hiç yakışır mı, şu Zakir'in tutumu, davranışları.. şuyu buyu, gezmesi, eğlenmesi, giyinmesi, gülmesi.. Hiç yakışır mı İbrahim Hak kı Hazretlerinin oğluna.. Uyar mı, mevkiine, şerefine, dinine?.. Şu Zakir.. Ah şu Zakir!..»

Baba ses etmez. Bazen tebessüm eder. Bazen dinler görünüp, dinlemez. Ama kesilmek bilmez Şakir'in şikâyetleri. Günler geçer, devam eder. Çünkü Şakir rahatsız, aklı fikri o uygunsuz bulduğu davranışlarda. Gecede Zakir, gündüzde Zakir. Namazda niyazda Zakir!

Nihayet İbrahim Hakkı Hazretle ri; «Peki, der Zakir'le konuşup, onu azarlayacağım.. Ama gel bugün üçümüz, şöyle bir kırlara çıkalım.»

Bu, bir hoş gezinmedir, ilkbaharın yeşilinde. Güneşin ılıklığında, gölgelerin serininde.. Gide gide bir uçuruma varırlar.. Baba döner Şakir'e «Oğlum, at kendini aşağıya.» Gerçi emir baba emri, hem de o babanın. Fakat akıl var, yakın var. Alacalı gönül var. Şakir, kıvranır: «Aman efendim!» El oğuşturup, diz çöker. «Pederimiz ölmemizi mi emrederler yoksa, anlaya madık? «İbrahim Hakkı Hazretleri Zakir'e döner: «At oğlum, kendini aşağıya.»

Zakir; bir nefes alıp verinceye dek zaman kaybetmez, bırakıverir kendini boşluğa. Ve ağabeyinin gittikçe irileşen gözleri önünde, boşlukda dalgalanır.. yüzer gibidir havada, uçurumun üstünde.

İşte o zaman İbrahim Hakkı Hazretleri meşhur beytini söyler: «Harabat ehline hor bakma Şakir. Defineye malik viraneler var.»

Bu gerçek hikâyeyi, kendi kelimelerimle, yeniden niçin mi yazdım?... Namazı niyazı bol, ve gönüllerinin alacası dillerine vuran bir takım vatandaşların, ülkücü gençler hakkında ileri geri lâflar ettiklerini duyup, okuyoruz da ondan. Hem üstüneüstlük bizim çocuklar; «harabat ehli» «virane» de değiller. O kişiler varsın şeriat üzre işlesinler bütün hareketlerini ama bir de dillerini ağızlarına tıkıp, gönüllerini gözlesinler. Gönüllerini ilâhi ahenge uydurmaya çalışsınlar. Namaz niyazla eşit şekilde makbul olan; işte bu çalışmadır. Yoksa, gerçek Türk ve İslâm törelerine itaat eden, onlara saygı gösteren fakat bu davranış ve saygının ticaretini yapmayan ülkücü gençlere çamur atmak değil.

Emine Işınsu

SAİT NACİ ERGİN

HAFTA'nın portresi

Zamların Sonu ne Olacak?

Maliye Bakanı Sait Naci Ergin hafta içinde TRT ye tehlikeli bir demeç vermiş, büyük bir sorumsuzluk duygusu içinde söylediklerinin nereye varacağını hesaplamamıştır.

Bir Maliyeciye hiçte yakışmayan bir tavırla bundan böyle fiat artışlarının devam edeceğini pahalılıktan şikâyet edilmemesini bildirmiş ve büyük vatandaş kitlelerini karamsarlığa sürüklemiştir.

Bir Maliye Bakanı elbette tedbir alıcı beyanlarda bulunacak ve bu tedbirleri açıklıkla ifade edecek. Ancak şehir eşkiyalarını anarşistleri sonucu alt üst olan piyasa ve giderek artan hayat pahalılığı karşısında Türk halkı, zor durumda kalmış, geçim sıkıntısı çekmeye başlamıştır.

Maliye Bakanı konuşmasında «Bana göre bugün Türkiye'nin karşısında bulunduğu en büyük problem enflâsyon problemidir» demiş ve şunları söylemiştir:

«Buna müsaade ederseniz pahalılık diyeyim. Bütün devletler de enflasyondan şikâyetçidir. Ama ben korkuyorum. Benim şikâyetten ziyade bir korku var içimde.

Benim kanaatimce yılda 10 milyara varan bu yeni satın alma gücünü bizim Türk piyasaları hazmedemez. Hazmedemediği için mecburen pahalılık doğar. İşte enflasyonun sebebi budur.»

Kemerleri sıkmaktan vatandaşı karamsarlığa götürmekten başka müsbet hiçbir müsbet tarafı olmayan sözler, hangi piyasayı ferahlatacak? Ve fiatlar alabildiğine yükselecek. Bir kilo fasülye 4,5 lira. Gıda maddeleri hızla yükseliyor. Fiatlar astronomik bir durum alıyor. Malın fiatı artıyor, hizmetler artmıyor.

Ve bu Maliye Bakanı dünyada hiçbir devlet adamının söylemiyeceği bir sorumsuzlukla «Halk kemerleri sıkmalı, zamlardan şikâyet etmemelidir» diyebiliyor. Herşeye zam olacak. Fiatlar başını almış gidecek. Şikâyetçi olmıyacaksın. Nerede görülmüş bu?

Ve Maliye Bakanı, ayrıca herşeye vergi geleceğini de ifade ederek, «vergi şampiyonu bakan» olmak şerefini de hiç kimseye vermiyeceğe benziyor.

Bakan olmak iyi şeydir ama, önemli olan Bakanlık, hizmetini halkı hiçbir zaman tedirgin etmiyecek bir tarzda yürütmektir.

Biz, Maliye Bakanı Sait Naci Ergin'de böyle bir sorumluluğu henüz görebilmiş değiliz.

POLİGON

SUAL EDERSEN

Açlıktan tokluktan sual edersen,
Ocak bizim amma aş bizim değil.
Hırsız çıktı kara yüzlü geceler
Uyku bizim amma düş bizim değil

Öküzler harmana eğri bakıyor,
Kızıl toprak ak tohumu yakıyor
Bu yıl yumurtalar hep cılk çıkıyor
Yuva bizim amma kuş bizim değil

Her sabah bir kuşun tüyünü yolduk
Ver ha düşmanların davulunu çaldık
Öpmeyi yitirdik, ısırgan olduk
Ağız bizim amma dil bizim değil.

Gittikçe her yüke alışıyoruz,
Ağlanacak yerde gülüşüyoruz.
Gönüllü gönülsüz çalışıyoruz
Emek bizim amma, iş bizim değil

Abdürrahim Karakoç

MİLLİYETÇİLİK TOPLUMCULUK
Alparslan
TÜRKEŞ
Fiyatı 2.50 Krş.
P.K. 200 Kızılay
ANKARA

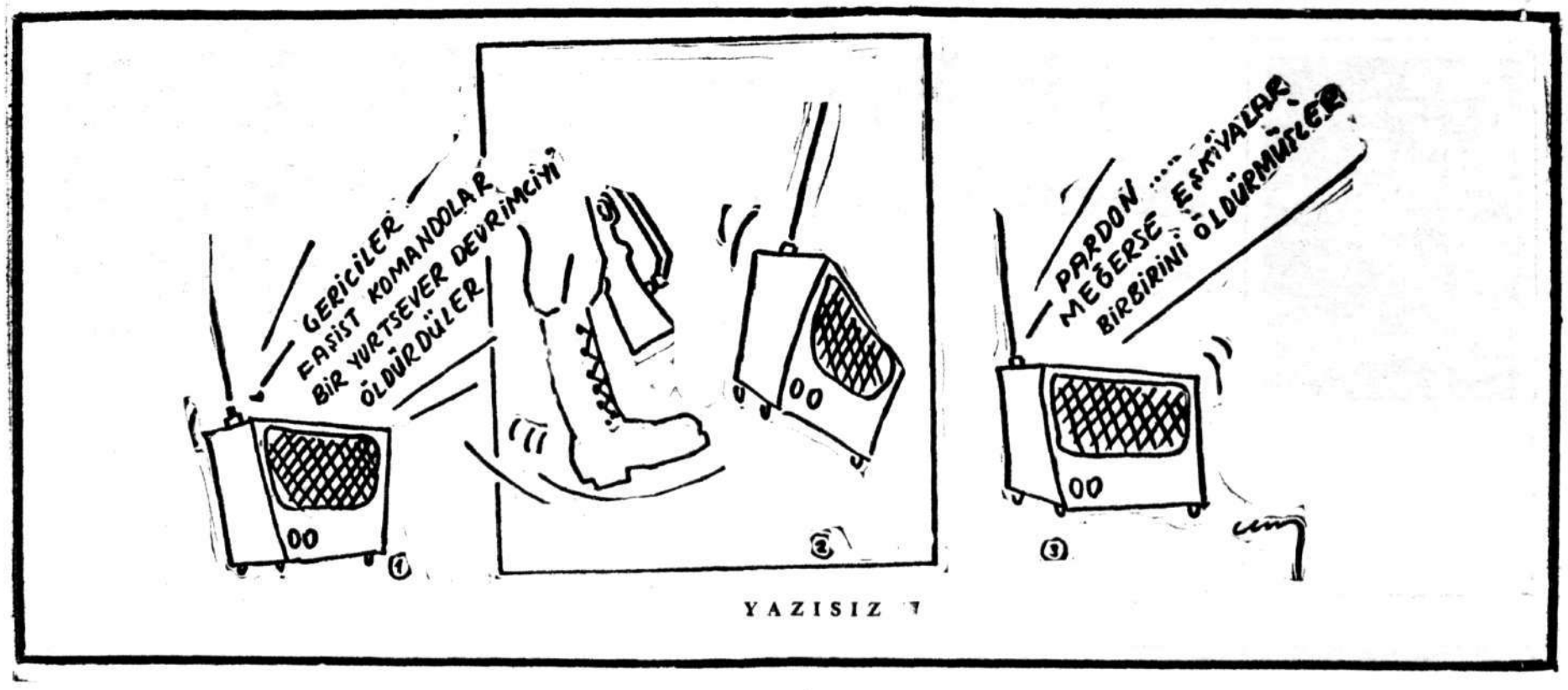

Ameliyat

Yine hep soldan yana göreceksen hayâtı,
Boşa gitmiş demektir perde ameliyâtı!

EĞİTİMDE MİLLÎLİK

BAŞYAZI

Erim Kabinesinin reform anlayışı, Toprak Reformu ile ilgili açıklamalardan sonra, Millî Eğitim Reformu Strateji ve Koordinasyon Komisyonunun hazırladığı «Eğitim Reformunda Strateji ve Yöntem» raporuyla daha da açıklık kazanmıştır. Esasen Millî Eğitim Bakanlığında kurulan reform komisyonunun üyelerinin ODTÜ nin komünist militanların karargâhı haline gelmesinde önemli bir rol oynayan bazı kişilerden teşekkül etmesi, eğitimde yapılması düşünülen değişikliklerin ne yönde olacağı hakkında bir karar vermekteydi. Daha komisyon çalışmaya başladığı sıralar, devleti yıkmak isteyen anarşistlerin arzuladığı ve 12 Mart Muhtırasının hedef aldığı düzeni daha demokratik ve fakat, bir zaman süreci içinde, ama mutlaka gerçekleştirmeyi hedef alacağı bu sebeple 12 Mart muhtırasının temel felsefesiyle ters düşeceği söylentileri raporun açıklanmasıyla açıklığa kavuşmuş ve kanaatler kesinlik kazanmıştır.

Bir milletin, millet olarak varlığını muhafazada ve ayrıca maddeten kuvvetli olmasında eğitimin rolü aşikârdır. Bu sebeble eğitim, bir taraftan millî varlığın muhafazası, yeni yetişenlere intikali, cemiyet hayatında değişmemesi gereken prensiplerin vatandaşlara benimsetilmesini hedef alırken; diğer yandan da, teknik gelişme ve sanayileşme, kısacası kalkınma için gerekli insangücünü yetiştirmeyi gaye edinmelidir. O halde eğitim fertlere hem vatandaşlık eğitimini vermeli, hem de onlara bir meslek sahibi yapacak bilgi ve maharet kazandırmalıdır. Esasen modern eğitim anlayışının icabı da budur.

Halbuki, Millî Eğitim Bakanlığı'nda kurulan reform komisyonu eğitimi sadece bilgi ve maharet kazandırmak ve böylece maddi kalkınma için gerekli insangücünü yetiştirmek, daha doğrusu eğitimi alt yapı kuruluşlarının bir faktörü sayarak Millî Eğitimimizi marksist bir temele oturtmayı esas almıştır. Binaenaleyh, bir taraftan anarşistleri Türk Ordusu cezalandırmak isterken, diğer taraftan Millî Eğitim Bakanlığı bunların «halka dönük eğitim »adı altında gerçekleşmesini istedikleri marksist eğitim sistemini yerleştirmeye alet edilmek istenmektedir.

Komisyon raporunda, eğitim ile bazı tedbirler ve genel esaslar ileri sürmekten çok, cemiyetimizin içtimaî ve iktisadî yapısında bazı değişikliklerin yapılmasını tavsiye etmektedir. Meselâ, eğitimin yaygınlaştırılması ve eğitimde fırsat eşitliğinin sağlanması için gelir dağılımının yeniden düzenlenmesi, komisyonca fırsat eşitliğini zedeleyen gelir dağılımındaki dengesizliğin yarattığı gelişme ortadan kaldırılması istenmektedir. Yine ayni raporda, eğitimin modernleşmesi toplum yapısının değişmesinin ekonomik yapı değişikliğine bağlı olduğu görüşüne ehemmiyet verilmektedir. Bu da, aşikârdır ki, marksist düzen değişikliği temennisinin resmiyet kazanmış şeklidir.

Komisyon üyeleri, Millî Eğitim Bakanı tarafından, eğitimde fırsat ve imkân eşitliğini sağlamak amacıyla ortaya atılan, «yüksek gelirlilerin eğitim harcamalarına katılması ve onlardan sağlanan maddî imkânın burs ve kredi yoluyla ihtiyacı olanlara verilmesi» görüşünü benimsememektedir. Aksine «yapısal» tedbirlerin alınmasını şart koşmaktadır. Böylece, bir taraftan Bakan'a rağmen bazı görüşlerin eğitimin ilkeleri olarak kabulüne çalışılırken, diğer taraftan da reform ilkeleri olarak ilân edilecek, bu sapık ve ilmî zihniyetten mahrum ve sadece belli maksada mâtuf kanaatlerle şimdiki ve daha sonraki hükûmetleri hem tedirgin etmek ve hem de memleket ve millet yararına olmayan icraatlara zorlamak gayesi komisyon için esas alındığı anlaşılmaktadır.

Öte yandan, eğitim reformunda doğru ve faydalı tesbitlerde bu aracı olarak kullanılması tenkit edilmekte, sanayileşme ve tarımda modernleşmenin aracı olarak kabul etmek gerektiği ileri sürülerek kınmak ve gerçekten Türk Millî Eğitim sisteminin esaslarını tayin etmek için komisyonun işaret ettiği bir husus üzerinde durmak şart tır. Bu, İmam-Hatip Okullarının sayısının sür'atle artmasıdır. Türkiye'de birçok zümre ve bu arada elbette «reform komisyonu» bu gerçekten vebadan korkarcasına çekinmişler ve «ortadan kaldırılması» şeklinde basit çareyi göstermekle iktifa etmişlerdir. Halbu ki, mesele yi basit ölçülerle ve dine karşı veya taraftar olmak açısından değil, ilmî ölçülerle ve içtimaî yapımızın şartları açısından ele almak gerekir. Bu takdirde ise görülür ki, hem eğitimin yaygınlaştırılması ve hem de eğitim masraflarına büyük kitlelerin katılmasının sağlanması, yine aynı zamanda kalkınma politikasına vatandaşın ekseriyetinin iştirakinin sağlanması için vatandaşlık eğitimi içinde din eğitimine de ehemmiyet verilmesi gerek

Netice olarak, 12 Mart Muhtırasıyla memleketimizin sür'atle sürüklenmek istendiği komünist rejime giderken vurulan darbenin reform hastalığı uğruna ve üstelik zihniyeti belli bir grup tarafından soysuzlaştırılmasına imkân verilmemelidir. Bu sebeple Türk Ordusu ile hükûmetin arasında zihniyet farklılığının var olduğunu da imâ ettirebilecek bir şekilde komisyonların kurulmasının ve onların devlet yönetiminin gidişinde müessir olması önlenmelidir. Bu hal, 12 Mart Muhtırasının başarıya ulaşmasının şartı olduğu kadar, Türk Ordusunun da itibarı meselesidir.

yorum düşünce ve OLAYLAR

Bir Dokunulmazlık Kalktı

Ekrem Acuner'in faaliyetlerinin içyüzü

Kahraman Türk Ordusunun tam bir isabet ve ehliyetle el koyduğu ve sabırla sonuca ulaştırmağa çalıştığı kızıl şeka vet hareketlerine adı karıştığı için, Sıkıyönetim Komutanlığınca dokunulmazlığının kaldırılması istenilen «Tabii Senatör» Ekrem Acuner'le ilgili dosya, önce bir alt komisyonda, sonra ilgili komisyonda ve nihayet Cumhuriyet Senatosunda görüşülerek karara bağlandı ve adı geçenin dokunulmazlığının kaldırılmasına karar verildi. Böylece, bu olaylarla hiç bir ilişkisi bulunmadığını bütün bu kurullarda beyan eden Acuner'in durumunun Türk mahkemesi önünde yeniden incelenerek aydınlığa kavuşturulması imkânı da sağlanmış oluyordu.

İSTEMEDİ

Fakat nedendir, bilinmez, Acuner dokunulmazlığının kaldırılmasına bir türlü yanaşmadı. «Bu işlerle ilgim yok» dedi, ama, «Dokunulmazlığımı kaldırın da aranıza tekrar alnı ak olarak döneyim» demedi. Oysa, bu dokunulmazlık kaldırılmasa, kendisi bir ömür boyu hakkında yapılan ithamların yükünü taşımak zorunda kalacaktı. Çünkü, 1961 Anayasasına gayrı tabii bir şekilde girdiği bir gerekçesinin bile bulunmayışından anlaşılan «tabii senatörlük» maddesi ile ölünceye kadar «dokunulmaz» lık kazanan bu beylerin, haklarında yapılan ithamların yükü altında ezilmeleri en «tabii» durumdu. Nitekim, bir zamanlar dilden dile dolaşan MDO, SDK ve «Zinde Kuvvetler» adlı gizli örgütlerle bu halkın «temelli» veya «ölesiye» diye adlandırdığı bu kişilerin ilgisi üzerinde yapılan ithamlar aydınlığa kavuşamamış ve bunların bütün vebali üzerlerinde kalmıştı. Çeşitli ve gizli kapaklı her hareketin altında bir veya birkaç temelli senatörün bulunduğu kanaatı artık yaygın bir hüküm haline gelmişti. Bunlara bir son vermenin tek yolu ve şartı da, eğer adalet önüne çıkılması mümkünse, Türk mahkemelerinin vereceği «beraat ilâmı» olacaktı.

TEŞEKKÜR ETMELİYDİ

Bütün bunlar dikkate alındığında, Ekrem Acuner'in, kendi «yasama dokunulmazlığı» nın kaldırılması için oy verenlere teşekkür etmesi gerekirdi. Madem ki, yapılan ithamlar asılsızdı, bu husus Türk mahkemesinin kararı ile de sabit olmalıydı.

Acuner'in durumu üzerinde en dikkate değer ve düşündürücü sözleri, bir çok senatörün gülüp geçmiş olmasına rağmen, Deliveli soyadlı Ankara Senatörü sâylemişti: «Ben hâkim olsam bu dosya ile kendisini beraat ettiririm; fakat yine de dokunulmazlığın kaldırılması için oy kullanacağım» demişti. Bu «delice», fakat «velice» sözler yabana atılmamalıydı.

VARAN İKİ:

Türk İşçisini kimler sömürüyor?

Geçen sayımızda Türkiye'nin en büyük sendikalarından biri olan Yapı — İş'in aşırı solcular tarafından ele geçirilmesi için çevrilen kanunsuz oyunlardan bahsetmiş ve Dev Genç eski başkanlarından ve örfi idarece aranan Yusuf Küpeli'ye verilen 165.000 liralık bonodan bahsetmiştik. Şimdi geçen haberimizdeki iddialarımızın vesikalarını verecek ve yeni bir bono hikayesinden bahsedeceğiz.

İstanbul'da Disk'in organize ettiği ayaklanma hareketinden iki gün sonra Yapı — İş icra kurulunun hemen toplanarak bu ayaklanma hareketini Türkiye sathına yaymak amacıyla kararlar aldığını bildirmiştik. Bu kararın meçhur 8. maddesini buraya almadan önce, sizlere icra kurulunun üyelerini tanıtalım.

Süreyya Denizli (Genel Başkan)

Mevlüt Bayraktar (Genel. Başk. Vekili)

Suat Şükrü Kundakçı (Genel Sekreter)

Avni Tok (Mali Sekreter)

Fahrettin Tunçkaya (Teşkilatlandırma Sekreteri)

Süreyya Denizli'nin dışında ki üyeler, sendikayı aşırı solun hakimiyetine almak için kurulan cuntanın mensuplarıdır.

Şimdi aşırı solun cuntanın kararına, yani kararın 8 maddesine gelelim. Bakınız 8. madde ne diyor:

«8— Yirmi kişilik teşkilâtlanma militan kadrosu kurulmasına.

a) Seçilecek kadroyu yürütme kurulu üyelerinin bir hafta içinde tesbit ederek, Ankara civarında bir ay eğitime tâbi tutulmalarına ve ihtiyaçlarının, iaşe ve ibadelerinin karşılanmasına,

b) Seçileceklerin, işçi, işsiz, öğretmen ve öğrenci niteliğinde kimselerden tercihan angaje edilmelerine,

c) Seçilenlerin her birinin işyeri mahallerine, kimlik bölge şartlarına göre ayırdedilerek, aylık ücreti net 500,— TL. ve her ay yine herbirine net 200,— TL. ikamet tahsisatı ödenmesine, Başkan S. DENİZLİ'nin aşağıda kaydı olan muhalefetine karşılık, diğer dört Yürütme Kurulu üyesinin muvafakatıyla ve ekseriyetle, işbu 8. madde ve fıkra

Ergenekon MEKTUPLARI

BİR TEKLİF

Hukuk devleti olmak veya hukukun üstünlüğü ilkesine bağlı bulunmak, devlet teşkilâtı içinde bazı müesseselerin kurulmasını amir kılar. Bizde Anayasa Mahkemesinin kurulması bu anlayışın mahsulüdür. Gerçekten, Anayasa Mahkemesi devlet hayatında devamlılığın, belli ve değişmemesi gereken prensiplerin muhafazasının gelip-geçici olan siyasî iktidarların devletin genel esaslarına aykırı icraatta bulunmamasının teminatıdır. Fakat geçen on yıllık zaman, bu müessesenin kuruluşunda bazı eksiklerin varlığını ortaya koymuştur.

Umumî eksiklikten yâni yeni müesseselerin sorumlu mevkilerine getirilenlerin hazımsızlığının doğurduğu kötü neticelerden, elbette Anayasa Mahkemesi de kendisini kurtaramamıştır. Fakat, Anayasaya aykırı bâzı kanunların uzun zaman yürürlükte kalması ve çok sonra karara varılarak devlet hayatında önemli problemlerin ortaya çıkmasını sağlamak gibi tatbikatın da ortaya koyduğu eksiklikler görülmüştür.

Meselâ; devletimizin hayatının büyük bir kriz geçirdiği 1970 yılında iş kanunu iptal edilmiş, dolayısıyla işçi kesiminde büyük olayların çıkarılmasına zemin hazırlanmıştır. Yine özel okullarla ilgili kanunun iptali de 50 bin gencin ve bir o kadar ailenin istikbal meselesi olduğu kadar, devlet Yönetiminde, halli gereken pek çok meselenin yanına bir de özel okullar meselesini öne atarak büyük aksamalar ve buhranlara sebeb olunmuştur. Elbette Anayasa'ya aykırı kanunları mahkeme iptal edecektir, bunun münakaşasını bile lüzumsuz görürüz. Yalnız, hâtalı bir kanunun 5—6 sene yürürlükte kalmasının fert hukuku ve devlet ciddiyeti açısından mahzurları da nazarı itibare alınmalıdır. Çünkü uygulamada sık sık yapılan mevzuat değişikliği daima bir çok meseleleri de peşi sıra getirmiş ve nihayet devlet denen organizmanın felç olmasını sağlamıştır. Bu durumun da vatandaşın devlete olan güvenini kaybetmesine sebeb olacağı muhakkaktır.

Uzun zaman yürürlükte kalan bir kanun, daha sonra Anayasaya aykırı bulunarak mahkemece iptali ise, Anayasa Mahkemesinin kendisinden doğan kusuru değildir. Aksine kuruluşundan ileri gelen bir eksikliktir. Bilindiği gibi, Anayasa Mahkemesine müracaat belli mercilere verilmiştir: Siyasî partiler, üniversite danıştay vb. gibi. Herhangi bir kanundan mağdur olan herhangi bir fert bu kanunun Anayasaya aykırılığına kanaat getirirse ancak bu merciler vasıtasıyla Anayasa Mahkemesine başvurulabilir veya kanunlar Resmi Gazetede yayınlandıktan sonra bu merciler A Mahkemesine başvurur Anayasa Mahkemesi ise meseleyi hemen karara bağlamaz. Aradan uzun zaman geçer. Meselâ, özel okullar meselesinde dört senede karara varılmıştır, dolayısıyla dava açıldığında özel okul talebesi 5 bin iken dava sonuçlandığında 50 bini aşmıştır ve mesele de o nisbette ehemmiyet kesbetmiştir. Kanunun bir müddet yürürlükte kalması ise, özel okul meselesinde olduğu gibi yeni davaları da ortaya çıkarmıştır. Anayasa Mahkemesi ile ilgili maddenin değiştirilmesinin de teklif edildiği şu günlerde, bu madde üzerinde yapılan değişiklikleri bu açıdan ele almak gerekir.

Meseleye bu açıdan bakınca, fonksiyonları itibariyle birbirine çok yakın olan ve Osmanlı Devlet Teşkilâtında çeşitli görevlerinin yanı sıra Anayasa Mahkemesinin görevini de ifa eden bir müessesenin kuruluşundan ilham almakta fayda vardır. Bu müessese Şeyhülislâmlıktır. Bilindiği üzere, Şeyhülislâm ülemanın reisi olduğu gibi, kanunların ve fermanların şeriate uygun olup olmadığına da fetva verirdi. Yâni bugünkü anlamda, önce kanunun veya fermanın Anayasa'ya uygunluğu araştırılır, sonra yürürlüğe konulurdu. Böylece herhangibir ferdin bile şeriate uygun olmayan bir kanunla mağduriyeti önlenmiş olunurdu. Görülüyor ki, bu özelliği itibariyle Şeyhülislamlık Anayasa Mahkemesinden daha fazla «Hukukun üstünlüğüne bağlılık ilkesi» ne yakındır.

Öte yandan devletimizin müesseselerini yeni devrin ihtiyaçlarına göre teşkilâtlandırırken, geçmiş tecrübelerimizle elde ettiğimiz millî müesseseler üzerine oturtmamız da millî devlet olmanın icabıdır. Bu sebeble Anayasa Mahkemesi'ni daha ileri anlayışla yeniden kurarken Şeyhülislâmlıkta tesbit ettiğimiz özelliğe değer vermek gerekir. Anayasa Mahkemesi, bu takdirde kanun meclislerden geçer geçmez Cumhurbaşkanının da tasdikiyle yürürlüğe girecektir Bu halde ise, yukarıda saydığımız mahzurların hemen hepsi ortadan kalkacaktır. Bunun tek mahzuru, Anayasa Mahkemesinde kanunun görüsülmesinin uzatılması ihtimalidir. Yine Anayasa'ya konulacak bir maddeyle bunun da önüne geçmek kabildir.

Yine Anayasa Mahkemesine bu şekilde bir mahiyet kazandırılınca, bir takım istismarcı partilerin TİP gibi - sık sık Anayasa Mahkemesini meşgul etmesi de önlenmiş olacaktır

Cezmi Kırımlıoğlu

VEFAT

Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı Sayın Alpaslan Türkeş'in annesi

ZEHRA TÜRKEŞ

24 Haziran 1971 Perşembe günü saat 23.30 da Hakkın rahmetine kavuşmuştur.

Merhumeye Tanrıdan rahmet, Sayın Alpaslan Türkeş'e ve ailesine başsağlığı dileriz.

DEVLET

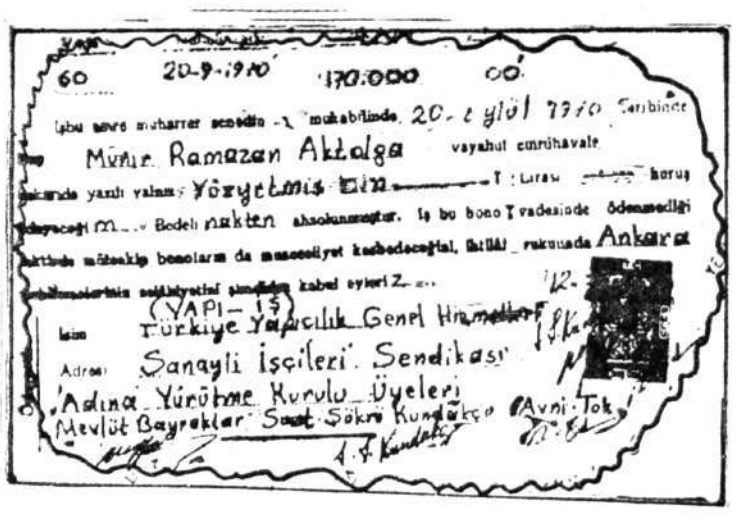

Türk İşçisinin alın terleri, emekleri şehir şakilerine böyle verildi. ODTÜ'nde öldürülen Jandarma eri Mevlût MERİÇ'e, SBF ve diğer yerlerde güvenlik kuvvetlerine sıkılan her kurşunda, öldürülen 11 Milliyetçi Öğrencinin çürüyen cesetlerinde neyazık ki bu alın terleri vardır.

hi mazeretinizi dikkate alarak Teşkilâtımızın başkanlık görevinden ayrılmanıza mut - tali olduğundan, şahsınızın sıhhî tedavisini temin gayesiyle 48.500 TL. hastalık yardımı ikrazında bulunmağa karar vermiştir.

Kabulünü rica eder, sıhhat ler dileriz.

Türkiye Yapıcılık Genel Hizmetleri Sanayii İşçileri Sendikası Yürütme Kurulu adına.

Suat Şükrü Kundakçı
Genel Sekreter
İmza
Mevlüt Bayraktar
Genel Başkan Vekili
İmza

Görüldüğü gibi işçinin alın terinden biriken paralar aşırı solcular tarafından dağıtılmaktadır. Her işçi gibi Genel Başkan da sigortalı olduğu için her türlü tedavisi Sigorta hastanesince yapılır. Adı tedavi ücreti, asıında işçi kesesinden rüşvet vermektir. Bu teklifi Süreyya Denizli yazılı olarak ele geçirince, sendikanın Yönetim Kuruluna getirdi. Kavgalı gürültülü toplantıda açıkgöz cuntacıların ihracı için onur kuruluna sevkine karar verildi.

Onur kurulu vesikalara istinad eden, Yönetim Kurulunun isteğini oy birliği ile kabul etti. Bu andan itibaren, Suat Şükrü Kundakçı ekibinin sendikayla uzaktan yakından ilgisi kalmamıştı.

Tosyaya pirince giderken evdeki bulgurdan olan Kundakçı takımı, alelacele Geyvede sahte bir kongre topladı. Bu kongrede sahte delegelerin oylarıyla kendisini Yapı — İş Genel Başkanı seçtirdi.

Bu kongreden sonra her yerde Genel Başkan ünvanını kullanarak yeni eylemlere girişti.

İlk eylemi de bugün adı «şehir eşkiyası», «şehir şakisi», ne çıkmış olan Dev — Genç üye ve teşkilâtına yardım etmek olmuştur.

Şükrü Kundakçı, Mevlüt Bayraktar, Avni Tok üçlüsünün Dev — Genç'e Yusuf Küpeli kanalı ile yaptıkları ilk yardımı geçeçn sayımızda sunmuştuk.

Bu sayımızda da yan sütunlarımızda gördüğünüz gibi yeni Dev — Genç üyelerinden Münir Aktolga'ya 170.000 TL. yardımlarını görüyorsunuz.

BUNUN HESABI SORULACAK MI?

Türk işçisi, şehir şakilerine

ları kabul ve Kararlaştırıldı. 18/6/1970

S. Denizli — S. Ş. Kundakçı (İmza)
M. Bayraktar (İmza) — A. Tok (İmza)
F. Tunçkaya» (İmza)

Yapı — İş'in başına musallat olmuş «şehir şakisi» besleyicileri Suat Şükrü Kundakçı, Mevlüt Bayraktar ve Avni Tok üçlüsünün bu kararına Yapı — İş Genel Başkanı Süreyya Denizli muhalefet etmiş ve karar defterine bir muhalefet şerhi yazdırmıştır. Süreyya Denizli muhalefet şerhinde «istihdam edilecek şahısların üyemiz olması gerekir. Ayrıca sendikal bilgilerle kendini yetiştirmiş işçi olması şart tır. Böyle müyim bir yere girecek ideolojik yönden kamplara ayrılmış talebe teşekkülleri nden talebe alınarak teşkilâtın temeline koymanın sayısız mahzurları vardır. Böylesine mühim bir teşebbüs, sendikamızı ideolojik yönden parçalayacaktır, tehlikeli bir teşebbüstür. Zira bu maddenin müzakeresinde talebe istenecek talebe örgütlerinin sayılanları tamamen ideolojik örgütlerdir. Bu teşebbüs bağlı bulunduğumuz üst teşekkülün prensiplerine de aykırıdır. Bu İcra Kurulu kararına bütün ayrıntılarıyla Yönetim Kurulunda görüşülmesi gerekmektedir. Bu sebeple muhalefetimi tarihi sorumluluk içinde belirtir, İcra Kurulunun aldığı bu kararlardaki icraatında bir kez daha ikaz ve nazarı dikkatini çekerim. Dev — Genç ve Proleter Gençlik gibi talebe örgütlerinden talebe alıp ideolojik bir örgütlenmeye geçmek birinci kademe de istikbale matuf projenin temelini atmak emeline matuftur» demiştir.

Bütün bunlara rağmen aşırı solcu ekip faaliyetlerine devam etmiştir. Şimdi bu ekibin günlerce düşünüp komünist şefi Hikmet Kıvılcımlı'nın da yardımıyla hazırladığı plâna gelelim.

Süreyya Denizli sendikanın başından uzaklaştırılmalıdır. Nasıl? Aşırı solcular dünyaya madde penceresinden baktıkları için ister istemez herkesi de öyle kabul ederler O halde Denizli'yi parayla satınalma mümkündür. Bunun üzerine iki kafadar Genel Başkana şu mektubu yazarlar:

«Sayın Süreyya Denizli

Uzun yıllar boyu ve sendikamızın kuruculuğunu takib eden işkolumuz mensupları yararına yapmış olduğumuz olumlu sendikal çalışmaları, Yürütme Kurulumuz takdir ve şükranla kabul edip, bundan böyle bu verimli çalışmalarınıza imkân vermeyen sıh

Milliyetçi AÇIDAN

BİR SUÇLU ARANIYOR

Sayın Başbakan Erim'e göre, 1961 Anayasası lüks'tür ve millî bünyeye bol gelmiştir, evvelâ onu değiştirmek lâzımdır.

Sâbık Başbakan Demirel ve tâifesine göre, bu Anayasa ile bir devlet idare edilemezdi, suçlu Anayasadır, A.P. ne yapabilirdi ki?. Süleyman ne yapsındı?

Sol kanada göre -ki bu kanada, C.H.P'nin büyük bir kısmından azılı komünistlere kadar bütün bir şer cephesi dahildir- suçlu Anayasa değil, onun «öngördüğü» reformları uygulamıyan «devrik iktidar» ve onun «devrik başıdır»

Millî Birlik Grubuna göre, 1961 Anayasasını değiştirmeye kalkışmak, Atatürkçü çizgiden (?) sapmaktır, kabahat Anayasa'da değildir, suçlu onu uygulatmıyan ve Atatürk çizgisinden sapan (!) «cici demokrasidir.»

1961 Anayasasının rejimini, meclislerini; o Anayasanın Cumhur Başkanına tanıdığı kontenjan senatörü seçme hakkından yararlanarak bir eyyam senatörlük de yapmış bulunduğu halde «cici demokrasi», «göstermelik demokrasi» diye mütemadiyen tezyif eden mevrusu peder sermuharrir ve şürekâsı da şimdi Anayasa müdafii kesildiler. Hıfzı Veldet'inden Oktay Akbal'ına kadar veryansın ediyorlar. lar. Bir ara Fransadan bir anayasa hukukçusu getirtilerek istişare edileceği havadisleri üzerine «Hoş Geldin Tanzimat Kafası» diye tez yifkâr yazılar döşendiren bu Cağaloğlu Pravda'da, solcu «Le Monde gazetesinin kasıtlı neşriyatı övülüyor ve babası belirsiz bir Paul efendinin Türkiyenin itibarına «balta» olmaya yeltenmesi göklere çıkarılarak, («Balta da kimmiş, biz istediğimizi asarız, keseriz, kim karışır?» diye homurdanan Orta Çağ kalıntısı, uygarlık düşmanı geri kafalılar..») hücümları yapılıyor, böylece millî hassasiyet, tipik bir Tanzimat kafası ile kınanıyor.

Türkiye'nin Papaandreu'su yıllanmış siyaset tilkisi de havayı koklamakda.. «Anayasa değiştirilemez denemez» vecizeleri ile vakit kazanmaya çalışıyor. Ve ilâve etmeyi de ihmal etmiyor, değişiklik tektiflerinde, sağa karşı tedbir niye düşünülmüyormuş?

C.H.P. Parti Meclisinde, sola açık kanattan yakarılar; «Paşam ağırlığınızı koyunuz, gericilik, sadece din yobazlığı sahasında olmaz, ekonomik bakımdan öngörülen düzeni gerçekleştirecek gidişi yavaşlatmak da gericiliktir, işte bu gericiliğe karşı da tedbir alınmalıdır. İlh.»

Hükûmetin, resmen C.H.P'li Adalet Bakanı, sualleri ustaca savuşturuyor; «Suçlu Anayasa değildir, fakat boşluklar vardır» diyerek «resmen sâbık C.H.P.'li Başbakan ile Partisinin resmî görüşü arasındaki tezatta yerini tâyine çalışıyor.»

Özerk'lik münakaşaları da bir başka âlem.. İstanbul Üniversitesi Senatosu alelacele toplanarak veya toplandırılarak, bir doçenti üniversiteden ihraç kararı alıveriyor. Kararın mesnedi, esastan yanlış ve malûl. Zira, Üniversiteler kanununun meşhur 46. maddesine göre, bir öğretim üyesi, ancak mahkemece mahkûm edildikten sonra üniversiteden çıkarılabilir. Böylece, Danıştay'a açık kapı şimdiden bırakılmıştır, ilerde dönüş kabildir. Bu arada işletilmeyen diğer kanun maddeleri, disiplin yönetmeliklerinden hiç bahis yok. Ve özerklik müdafaası?..

Özerkliğe kıyasıya hücum eden Son Hava dis Gazetesi, açmış Orta Doğu Teknik Üniversitesi Dosyasını, Süleyman Beyi haklı çıkarmaya çalışıyor. Arada ufacık (!) bir nokta unutulmuş: O.D.T. Üniversitesi özerk değildi! Evet değildi ve halâ değildir! Buna mukabil, Devr-i Süleyman'da Rektörden izin alınmadan, rektör de devrimkeşlerden müsaade almadan içeriye polis değil, kuş girememiştir. Üstelik bu üniversiteyi bir ihtilâl karargâhı haline getiren rektörler, mütevelli hey'et mensupları hep, hep Demirel tarafından seçilmişlerdir.

Hani, öyle bir tablo ki, içinde yaşadığımız için bize olağan geliyor. Aslında bir gülünçlükler, saçmalıklar resmi geçidi. Mizah muharrirlerine zengin malzeme. Amma, ne yazık ki bu komik'in bir de trajik yanı var. Hep çekiyoruz ve çekeceğe de benzeriz.

1924 Anayasası C.H.P'nin ve onun başındaki Atatürk'ün eseriydi. Bir konuşmasında hep «Partim, partim» diye C.H.P.'den bahsetmesi karşısında, «Niye Cumhuriyet Halk Partisi demiyorsunuz?» sualine Atatürkün cevabı düşündürücüdür: «Demiyorum, çünki C.H.P'nin ilerde, benden sonra da benim partim olarak kalacağını kim temin edebilir?»

Atatürk'ün 1924 Anayasası ihlâl edildi, diye kıyam eden ve ettirtenlerin, sonra onu rafa kaldırmalarındaki tezat? Kendi arkadaşlarına karşı millet huzurundaki yeminlerini inkâr ederek kendi anayasalarını ihlâl edenlerin C.H.P. ile el ele yeni bir Anayasa yapmaları, her devre yeniden seçilerek iş başına gelmeyi şiar edinmiş olan bir Atatürk'ün yapmayı düşünmediği şeyi, yani seçimsiz ömür boyu senatörlüğü kabullenmeleri?.. Maaşlar ve partilere hazineden yardım bahis konusu olunca Anayasayı değiştirmeye beyaz oy verenlerin, sıkışınca muarızlarını Atatürk çizgisinden sapma ithamları?..

Asıl suçlu, Atatürk ve atatürkçülük sözünü seyyiatına kalkan eden, kökünden kopmuş C.H.P zihniyetidir, asıl suçlu inönücü opportünizmdir.

Altı okundaki «milliyetçilik» prensipini «millîcilik» diye «Millî Rakı» ve «Millî Piyango» derekesine indiren İnönü ve Ecevit C.H.P.'sinin alabildiğine sola açılan ilericilik anlayışıdır. Asıl suç, «İnkılâbcılık» anlayışını solun solu marksist-maoist ihtilâlcilik manasına «devrimcilik» haline getirenlerindir.

Kabahati tellemişler, pullamışlar, gelin etmişler, kimse almamış.

Doç. Dr. Recep Doksat

Marksistler Ve Osmanlı Tarihi

Osmanlı devlet yönetiminin hiç bir kademesinde özellikle fethedilen topraklardaki uygulamalarda batı feodalitesinin vandalizmi yoktur

2

Yazan: Mehmet DEMİRCİ

Doğan Avcıoğlu, Osmanlı İmparatorluğunun XVIII. yüz yıla gelene kadar «batının gerisinde değil belki de daha ilerisindedir... Türkiye, sınaî kapitalizme geçişini başaramamış, ve bunda dış etkenler rol oynamıştır. Amerikanın ve Ümit burnunun keşfi ile transit olarak önemini kaybeden Anadolu, merkezi otoritenin sultanın) giderlerini karşılayamayınca; vergi sistemi gelirlerini yükselen fiyatları izlemesine pek az imkân vermiş, devletin para sıkıntısı artmıştır. Bunun sonucu, tarihte «celâli isyanları» denen olaylar patlak vermiştir. Devlet bunlara karşı zaptiyeleri çıkarmış; fakat celâlilerle, zaptiyelerin çatışmalarında köylüler ezilmiş; Hasan Reşit Tankut'un «Köylerimiz» kitabında da belirtitiği gibi binlerce köyler parçalanmıştır. Bu gerilemenin başlangıcı olmuştur. Daha sonra, zorbalığın geçer akçe olduğu ortamda, Ayanlar, Voyvodalar mütesellimler güçlenmiştir. Kabakçı Mustafa isyânını bastıran Rusçuk ayanı Alemdar Mustafa Paşa (Rus çukta hayvan ticareti ,ziraat yapan bir Yeniçeri idi) Tirsinikli İsmail Ağa tarafından, sultanın arzusu hilâfına ayanlığa getirilmiş, İsmail Ağanın öldürülmesi üzerine de, onun yerine geçmişti. Güçlenen ve Sultana kafa tutacak hale gelen, kırk ayanı da kendi safına toplamış, Mustafayı tahttan indirenk II. Mahmudu tahta geçirmiş, kendisini de zorla Sadrazam yaptırmıştır. Alemdarın ilk işi Anadolu ve Rumeli Derebeylerini İstanbul'da toplayıp hükûmet ve Derebeyler arasında bir «Sened-i İttifak» imzalatmıştır. İttifak, Çapanoğlu, Karaosmanoğlu v.s. gibi büyük Derebeylerle, başta sadrazam olmak üzere devlet ileri gelenleri arasında imzalanmıştır, Sultan Selim'i deviren Yeniçeri zorbaları, «Şer-î Hücret» adlı bir belge ile imtiyazlarını padişaha tescil ettirmişlerdi. «Sened-i itifak» ise darbeylere (!) imtiyaz sağlamaktadır. II. Mahmut'un reformlarının derebeyliğin (!) ortadan kaldırılması şeklinde yorumlayan Doğan Avcıoğlu, aslında Türk tarihçilerinin araştırmalarını yozlaştırmaktan başka bir şey yapmamaktadır. Gerek Yeniçeriliğin ilgisi ve gerekse olagelenler Osmanlı toplum yapısı içinde mücerret olaylar değil Türk devletinin bütünü ile ilgili organik bir gelişimin tabii sonucudur.

Yazarın «Derebeyi» olarak nitelediği güçler ise Anadolu'nun etnik birliğini sağlayan tabii ve yöresel idare makanizmalarıdır. Osmanlı toplumundan haberi olmayan Marx'ın metod lövanten hayranları tarafından Osmanlı toplumuna uygulanırsa elbette ki ortaya «Derebey» ucubeleri çıkar. Aslında Derebey diye gösterilen kurumlar, Osmanlı toplumunun idari yapısının bir parçasıdır.

Batıda buharın manifaktüre tatbiki ile başlıyan sanaî devrimine gerçekten Osmanlı toplumu ayak uyduramamıştır. Bunun sonucu el tezgâhları kapanmış o tarihe kadar mamûl madde ihraç eden Türkiye ham madde ihraç ederek mamûl madde ithal eder olmuştu. Batılılaşma çabaları Osmanlı ekonomisini batıya göre ayarlama işlemi olmakla beraber yazarın iddia ettiği gibi bir sömürgeleşme süreci değilidr. Gerçi balkan harbi yıllarında Türk limanları açık pazar haline gelmişse de Türkiye hiç bir zaman, Hindistan, Mısır gibi sömürge olmamıştır.

Doğan Avcıoğlu, sömürgeleşmenin karşısında batılılaşma ile tepki gösterildiği iddiasındadır. Oysa daha başka araştırıcılar, Doğan Avcıoğlu'nun aksine batılılaşmayı, sömürgeleşme yolunda bir eylem diye nitelerler. Gerçi Doğan Avcıoğlu da bu reformların çocukça olduğunu kabul etmekle birlikte; asıl amacı günümüzdeki batı ile ittifakın aynı sonucu doğuracağı fikrini uyandırmaktır. Reform arzusunun güçlü ve içten olduğu biçimsel plânda kaldığı sürece çatal - bıçak devrimi olmaktan ileri gidememiştir.

Ulema ve Yeniçeriler'in gerici eylemler olarak nitelenmesine karşılık saltanatı da Fransız ve İngiliz emperyalizmine yaslanmakla suçlama, Doğan Avcıoğlu'nda bir çelişkidir.

Yazara göre batıya kapalı kalan Japonya'nın sinai kapitalist devrimi başarmasına karşılık batı kapitalizmine açık Osmanlı toplumunda kapitalizm gelişememiştir. Japonya devlet eli ile kapitalist imâl edebimiştir. Ama III. Selim yüksek devlet memurlarından kapitalist Avrupa ile ortaklık kurmasına rağmen armatörler yaratamamıştır.

Doğan Avcıoğlu daha sonra Almanya'nın, Amerika'nın, Rusya'nın kalkınmalarına geçmekte, 1917 ihtilâli ile Rusya'nın başka bir yön aldığına işaret ettikten sonra Türkiye'nin emperyalizmin boyunduruğu altına girdiğini batı uygarlığının açık pazar siyaseti ile ithal edildiğini Tanzimatın bu durumu belgelediğini boşuna yere sanai kurma çabaları yapıldığını tanzimatın ise batı kapitalizmine uydulaşmaktan başka bir mâna taşımadığını; Düyunu Umumiye'yi Osmanlı Bankası ve Deutsche Bank'ın batı emperyalizminin tamamlayıcısı olduğunu, demiryolu siyasetinin batı emperyalizmine nüfuz bölgeleri hazırladığını, Anadolu'da Almanların egemen olmaya başladığını, Almanyanın Türkiye'ye girmesi ile Türkiyenin paylaşılmasında ilk adımın atıldığı, gizli petrol savaşının başladığı, madenlerin sömürüldüğü, kompradorların İstanbul'da bolluk içinde yaşarken Anadolu'nun açlıktan kırıldığı! Anadolu'da derebey ve toprak ağasının egemenliği, yeni aracıların meydana çıkması Rum ve Ermeni kompradorların yükselişi; yabancı okulların, özellikle Amerikan misyonerlerin açtıkları okulların tekeli; Lövanten ve alafranga müslümanlar yanında proleter ve lumpen - proleterya'nın doğuşu, devletin kompradorlaşması, Abdülhamit'in bir numaralı komprador oluşu ve Yahudilerle pazarlığa girişmesi anlatılmaktadır.

Gerçekte bütün bunlar, zaman, zaman Yön dergisi yayımları arasında yer almıştı. Kaynakların yozlaştırılarak yorumlanmasındaki amaç, Türkiye'deki düzenin atalardan kalma bir dümen olmadığını, batı emperyalizminin yardımı ile kökü dışarda bir kuruluş olduğunu ispatlamak içindir. Yazar bölüm sonunda geri kalmış ülkelerin kapitalist yolla kalkınamayacağı görüşüne varmakta; milli kapitalini kuramamış toplumların ergeç kapitalizmin boyunduruğu altına gireceği iddiasındadır Bizce bu da çarpıtılmış bir devrim stratejisinden başka birşey değildi.

Doğan Avcıoğlu kitabının birinci bölümünün sonucunda, bazı doğrulardan hareketle, kendi inanışlarını yanlış doruklarına varmaktadır. Bazen de yalnışları doğru gibi kabul edip, daha fâhiş hatalara yuvarlanmaktadır. Diyor ki meselâ:

«A.P. iktidarının iddia ettiği gibi, bu düzen atalarımızdan kalma düzen midir? Hayır. Bu düzen Batı emperyalizminin, Japonya hariç, bütün Avrupa dışı toplumlarda derece farkları ile yarattığı, köku dışarda bir sömürge ve talan düzenidir...»

Doğrusu, sol yazarların çok «bilimsel» buldukları bu hâcimli kitabı bütün iyi niyetimize rağmen biz ilmî objektiflik içinde bulmadık.

A.P. iktidarı, atalarımızdan kalma düzen lâfını etmişler midir, bimiyoruz, seçim ve hükûmet propagandalarında da böye bir iddiaya rastlamadık. Yalnız, toplumlar, doğal olarak, Avcıoğlu istese de istemese de tekâmül ederler. Diyalektiğin pek harciâlem olmuş deyimine göre akan suya kilit vurmak mümkün değildir. Toplumlar daima daha mükemmele doğru gelişme gösterirler. Tekâmül yalnız yaşayışta değil, toplumun her kademesinde olur; tekâmül siyasette, ekonomide, sanatta, dil'de ve insanların görüşlerinde olur. Avcıoğlu, bu yavan yargısı ve tasniatı ile XVII. yüzyıldan sonra Türk toplumunun gelişme esprisini dondurmuş; Türkiyeyi üç asırdan beri sömürge olarak göstermiştir. Veya onun yargılarına göre, batı'ya yönelmekle Türkive giderek «sömürgeleşmiştir»! Yargıları pek harcı alem olan Avcıoğlu, batı kapitalizminin doğuşunu sömürgelerden gelen talan edilmiş servetlere bağlıyor Çünkü batı, okyanuslara açık coğrafî mevkie sahiptir. Bu nedenle batı denizaşırı keşifleri zorlanmıştır. Tüccar elinde önemli sermayenin toplanması, hızlı bir birikimi sağlamış, prekapitalist düzen çözülmüş, Ticari Kapitalizm sinai kapitalizme dö-

nüşerek «batı toplumları yeni bir düzene geçmişlerdir.» Oysa, Anadolu'dan geçen milletlerarası ticaretin sönüşü, fetihlerin kârlı bir iş olmaktan çıkışı sanki, osmanlı toplumunun Viyana kapılarından sonra dört asır boyunca geri çekilişi fetihlerin kârlı bir iş olmaktan çıkışı sonucu alınmış keyfi bir kararmış gibi · Türkiyeyi geri bıraktırmış; emperyalizm her türlü bağımsız gelişme olanağını kaldırdığı içindir ki, «Türkiye'ye ilerleme ve gelişme yolunu kesinlikle kapamıştır.»

Bu karamsar ve karanlık görüşler objektif tarih görüşünün saptırılmasından başka bir anlam taşımamakta; Avcıoğlu'nun kendine göre Kemalizmi ile de çelişmektedir. Tarih bize gösteriyorki, Osmanlı İmparatorluğu kurulduğu ilk günlerde bile, ta Horasan'a, Buhara'ya kadar uzanan, geleneksel Türk devletinin «Üç beyliği» dir. Hedef, Türk İslâm sentezinin gereği, batıya doğru yayılmadır Orta Asyadan göçleri şartlandıran bir siyaset stratejisidir. Strateji uygulanırken Osmanlı İmparatorluğunun yayılma aracı ordusundan önce; «İdeolojisidr». Bu ideoloji, önce balkanlarda Habsburg'lulardan kalma, haçlı feodolitesini tasfiye ve bu topraklardaki köleliği ilga'dır. Bu nedenle, Balkan «reaya» sı, Osmanlılığı, Osmanlının toprak ve devlet düzenini bir kurtarıcı olarak kabul etmiş; Türk orduları, Habsburgluların paralı askerleri ile savaşarak onları tasfiye etmiştir.

14—15. yüzyıllarda, Raguza prensinin papa'ya yazdığı mektup'da Osmanlının Reaye üzerindeki gücü belirtilmiş «bize yardım etmezseniz, reayamla birlikte ben de onlara iltihak edeceğim» demiştir (x) Dahası var; Osmanlı'nın yayılması hiç bir şekilde, klâsik emperyalizmin özelliğini taşımaz. Osmanlı yıllık vergilerle yetinir; köylülerin rahatça ve korkusuzca üretiminin bekçisi olan Sipahiler dahi, üşürlerini almazlar ve de reayaya yük olmazlar. Anadolu Osmanlı'nın insan kaynağı; ilmiye sınıfının çalışmaları için belli başlı şehirde temerküz etmiş ideoloji membaıdır. Belli başlı şehirler, şehirler diyoruz, çünkü bunlar sayıları bakımından; İzmir, Aydın, İstanbul, Bursadan öteye geçmez. Osmanlı bu bakımdan bu şehirlerin dışındaki yöreleri onarmamış, ticaret dahi ilkel olmaktan ileri gidememiştir Avcıoğlu'nun 17. yüzyıla gelene kadar 1000 hanelik köylerden söz etmesi, Sayın Hasan Reşit Tankut'un «Köylerimiz» adlı 80 sayfalık broşürüne dayandırılmaktadır. Sayın Tankut'unda başlıca kaynağı Evliya Çelebi'nin «Seyahatname» sidir. Evliya Çelebi Türk dilinin en büyük ustalarından biridir. Sanatçı kişiliği nedeniyle olayları kendi prespektifi ile büyültmüş, öyle nakletmiştir. Mühimme defterleri, Şer'iye sicilleri ise, bugüne değin ne tam olarak incelenmiş ne de incelenen kısımlarda Evliya Çelebi'yi doğrulayan büyük köylere rastlanmıştır. Kanunnameler ise Osmanlı imparatorluğunun geniş yörelerinin sorunlarını kapsar. Hatta diyebiliriz ki, İstanbul, Bursa, Aydın, İzmir gibi şehirlerin dışındaki şehirler bu kanunnamelerin kapsamı içinde dondurulmuştur.

Osmanlı döneminde, ancak I. Meşruiyetten sonradır ki Anadoluya dönülmüş; Cumhuriyetin ilânından sonra, Atatürk ilkeleri Anadolunun kalkınmasını amaç bilmiştir.

Osmanlı döneminin özelliği ekonomi ile şartlanmamış olmasıdır. Osmanlılık önce, ileri nitelikte olan bir yeni devlet ideolojisi, sonra da, fethedilen yerlerdeki feodolitenin yıkılmasını öngören, çağdaşla şartlanmış bir devrim stratejisidir. Osmanlı Devlet yönetiminin hiç bir kademesinde, özellikle fethedilen topraklardaki uygulamalarda batı feodalitesinin vandalizmi yoktur. Osmanlı, girdiği ülkelerde gelişmeyi teşvik eder, mahalli idareleri yönetimlerinde serbest bırakır .Adaletten asla ayrılmaz. Çünkü Osmanlı Devlet yapısı ekonomik bir strüktür değil; moral değerleri ağır basan bir fenomendir. Bu bakımdan Osmanlı Devletinin Hükümdarını moral değerler içinde mütalâa etmek lâzımdır. Çünkü Osmanlı Hükümdarı ne bir arap halifesi, ne Bizans Kayzeri, ne de pagan devirlerin Türk hakanıdır. Menşe bakımından onlarla ilgisi ve ilişkisi bulunmakla birlikte, Osmanlı padişahı nev'i şahsına münhasır bir hükümdar tipidir (x). Hükümdar, devlet felsefesinin yoğurduğu somut bir sonuç olduğuna göre hükümdarda yansıyan özellikler, toplama biçim veren devletin tüm özelliklerini kapsar. Avcıoğlu'nun merkantelist izah tarzı ile belki Avrupa'nın gelişme esprisi -o da bir derecye kadar- açıklanabilir ama; bu görüşle, Osmanlıların ne yükselme ne de gerileme dönemlerine asla yaklaşılamaz. Çünkü, az yukarda da işaret ettiğimiz gibi Osmanlılık merkantilist olmayan bir moral değerler bütünüdür. Devlet idaresi, toprak statüsü ekonomik ilişkileri, biçimini hep bu moral devlet'ten alır Daha başlangıçta Osmanlı fütühat esası ganimet değil, «gaza» esprisine dayanır. Osman Gazi zamanında dahi, devletin taazzuvunda «islâmî gaza» geleneği göze çarpar Gaza kuvvetlerinin büyük bölüğü, feodal nizam kurmak isteyen beyler değil, Mogolların önünden kaçmış olan Türkmen göçebeleridir Osmanlı imparatorluğunu ekonomik bir fenoman telâkki eden Doğan Avcıoğluna, burada kısaca biraz tarih dersi vermek gerekiyor. Fetihlerin kârlı bir iş telâkki edildiği merkantilist yargısı Osmanlı tarih süreci ile taban tabana zıt bir yargıdır. Çünkü Osmanlılar kökenlerindeki geleneğe bağlı kalarak batı hudutlarında hristiyan dünyasına karşı daimi bir «Uc», yâni bir «gaza» bölgesi idâme ettirmişlerdir (xx). «Dar - Ül - Harb» e karşı gaza, bu devletin dinamik bir esası olarak daima muhafaza olunmuştur. İmparatorluğun durmadan fütuhat yapması ve esas itibar yle askeri bir devlet olması yine bundan ileri gelmektedir. Prusya geleneğindeki militarist ve kıyıcı öz, Osmanlı askeri geleneğinde yoktur.

Gerçek olan şudur ki, cihanşumül Osmanlı İmparatorluğunun doğmasında «gaza» başlıca rol oynamıştır. Kutsal savaş ülküsü heyecanın - ideolojinin - kaynağı olmuştur. Türk dervişlerinin temsil ettiği bir islamiyet anlayışı Avrupa'nın hristiyan reayası tarafından da rağbet görmüştür.

D. Avcıoğlu'nun bilmez göründüğü veya göstermek istemediği bu gerçekler, meydana çıkınca «Türkiyenin Düzeni» kitabının metod fakirliği hiç şüphesiz kendiliğinden sıratacaktır. Ona göre, 17 yüz yıldan sonra osmanlı imparatorluğu batının hegemonyasına girmiş Tanzimatla birlikte sömürgeleşme süreci hızlanmıştır.

Oysa Osmanlı devleti I. Dünya savaşından, müttefikinin yenik çıkması ile yenik gösterilmesine rağmen Sevr muadesi ile dahi sömürge haline getirilememiştir. Bunun ispatı Milli Kurtuluş Savaşımızdır. Diğer taraftan «Türkiyenin Düzeni» yazarının bir başka yanılgısı Tanzimat revizyonunu Batılaşma olarak gösstermesidir. Oysa, Türk esprisi ile orijinal bir nitelik gösteren batılaşma Atatürk devrimlerinde belirir. Bu ise harsî (Kültürel) bir batılaşma değil, teknolojik yönden batılı olmaktır. Kendileri de «YÖN» dergisinin 1. sayısında kaleme aldıkları ünlü «Bildiri» de batı medeniyetine ulaşmayı amaç bilmişler; Pek çok Atatürkçü aydının imzasını sağlamışlardır. Oysa «Türkiyenin Düzeni» kitabında tam aksi tez savunulmakta; sanki askeri darbe geleneği bizim atalarımızdan kalmış malımızmış gibi önerilmektedir. Atatürkçü anlamda batıcılık Doğan Avcıoğlu'na göre bir aşağılık kompleksidir. Aynen şöyle diyor·

«Batılaşmanın ne olduğu ve nasıl gerçekleştirileceği konusunda fikri karışıklık, genellikle Batı üstünlüğü karşısında, okumuş çevrelerin duyduğu bir aşağılık kompleksi ile beslenmektedir» (I cilt, S. 149). Oysa gerçekten bir aşağılık kompleksi söz konusu ise bunun tipik örneği Türk Milletinin demokratik iradesinden umut kesip ,askeri darbelerden medet uman Libyayı, Suriye'yi, Mısır'ı örnek gösteren Doğan Avcıoğlu için vardır. Kendini kolaylıkla, Afrika ve Ortadoğu ülkeleri için askeri darbe stratejileri öneren Moskova'nın, ajitasyon ve propaganda uzmanlarından Georgi Mirsky'nin kolları arasına terketmiştir. Doğrusu bunun için de iki yıl Dragos'a çekilip «Türkiye'nin Düzeni» gibi bir kitap yazmak gerekmezdi. «YÖN» koleksiyonu «Devrim» yayınları bunu fazlası ile yerine getirmekteydi

Kitabın ikinci bölümü sömürgeleşmeğe karşı milliyetçi tepkileri kapsar Giriş bölümü, milliyetçilik bayrağının ordu tarafından yükseltildiğini ileri sürer Bunda bir gerçek payı olmakla birlikte herhalde ordunun misyonu sol bir düzen sağlamak değildir Ordu milliyetçiliğin bayrağını yükseltiyrosa ,bunu «darbeler» stratejisiyle değil tarihsel kökeniyle yapmakta. Türk devlet nizamının bütünlüğünü sağlamak için temel bir motif olarak milliyetçiliği yükseltmektedir Doğan Avcıoğlunda ne büyük bir gelişmedir ki, eğer Tanzimat olmasa idi, kitabında övdüğü 1908 Meşrutiyet ile sonuçlanan ordu hareketi olmazdı; Milli Kurtuluş Savaşında Türk ordusu aynı bağımsızlık ülküsü ile donanamazdı .Ama yazarın amacı başkadır. Bunu bölümün sonucunda görüyoruz.

SONUÇ:

«Türkiyenin Düzeni» nın amacı, Türkiyenin «sömürgeleşme» (!) tarihini vulgarize bir şekilde vermektir. Fakat yukarda da belirttiğimiz gibi bu süreç hiç bir zaman başarıya ulaşamamış ve gerçekleşmemiştir. Türkiye özellikle Milli Kurtuluş Savaşından sonra doğu ve batı ülkeleri'nin ekonomik yapılarını dikkate alarak, kendi dış politika stratejisini tayin etmişti. Kurtuluş savaşından beri, iktidarlar değişse bile temel politika değişmemiş, sentezci bir konjonktür sürdürülmüştür.

Doğan Avcıoğlu'nun sömürgeleşme sürecinden ısrarla bahsetmesi, yan yayınları ile bunu sürdürmesi, Türkiye'de sosyalist bir devrimin ancak askeri bir ihtilâlle sağlanacağı konusundaki fikri sabiti nedeniyledir. Sandıktan çıkma, sosyalizm dahi olsa, onun için muteber değildir. İhtilâlci bir iktidar ancak ihtilâlle gelir. Esasen yazarın, bütün eylemi de bu merkezdedir. 22 Şubat olaylarından günümüze gelinceye kadar, gizli eylemlerin legal tahrik görevini daima yerine getirmekte, «Devrim» Dergisinde kışkırtma dozunu gittikçe arturmaktan geri durmamaktadır. (x)

«Türkiyenin Düzeni» kitabı doğrudan doğruya silâhlı aydınları, yani ordu mensuplarını etkilemek için kaleme alınmıştır. «Akşam» gazetesinde İlhami Soysal'ın, yazdığı övgülerde sık sık «Kitap Kurmaylar arasında itibar görüyor» övünmesi bunun delili olsa gerektir.

«Türkiyenin Düzeni» yanlış varsayımlar üzerine bina edildiği için pek tabii yanlış sonuçlarla doludur. Ne Osmanlı devrine de Cumhuriyet dönemi, kendi özel koşulları içinde mütalâa edilmemiş; bir taraftan Atatürk bayrak edilirken diğer taraftan onun kurduğu düzen komünist jargonlarla yerin dibine batırılmak istenmiştir. Avcıoğlu'nun önündeki model, 1917 Sovyet modelidir. Atatürk Devrimlerinin eleştirisi hep bu doğrultudadır. Ama, metodoloji, Moskovanın ihtiyatlı davranışından da ileri, anarşik bir nitelik taşımaktadır.

«Türkiyenin Düzeni» bizim için, yarı aydınları kolaylıkla etkileyecek bir lâf salatasından başka birşey değildir Ama... aydınlarımız dikkatli olmazsa tehlikeli ihtilâtların da bir kıvılcımı sayılabilir.

(x) Paul Coles, The ottoman İmpact on Europe, London, 1968.

(x) Prof. Halil İnalcık, Türk İdarî Teşkilâtı tarihi, 1964 — 65 (Teksir)

(xx) İnalcık, a.g.e.

(x) B uyazı 12 Mart 1971 Muhtırasından çok önce 1970 ortalarında kaleme alındı.

yorum düşünce ve OLAYLAR

yardım eden, onları besleyen aşırı solcu sendika ağaların dan hesap sorulacağı günü bü yük bir titizlik, merak ve dik katle beklemektedir. Ancak sendikalarca, meslek odalarınca, özerk kuruluşlarca ve diğer kuruluşlarca şehir eşki yalarına edilen yardım bu kadar değildir

Önümüzdeki günlerde onla rın da ipliklerinin pazara çıkması mümkündür.

TRT Komsomol çiçekleri tasfiye ediliyor

Gazeteniz DEVLET yayınına başladığı günden bu yana TRT'nın Türklük düşmanı ko münistlerle dolu olduğunu ısrarla yazmış, yayınlarının Türk Milletinin birliğini boz duğunu, Türklük düşmanların dan Türk Milletine fayda gelemiyeceğini belirtmişti.

Bir ara TRT Genel Müdürü «TRT'de çalışanların hepsi Türk'tür. TRT'nin yayınlarında Türk Milliyetçiliği esastır.» demişti.

O gün bunları söyleyenler bugün TRT hakkında bizi ge ride bıraktılar. Ve TRT'nin, aklı başına yeni gelen yöneti cileri «Komsomol çiçekleri» tasfiyeye başladılar.

Bakın kimler tasfiye ediliyor?

1) Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu mensuplarından ve Dev—Genç yürütme kurulu üyesi (Halen Sıkıyönetim tarafından tutuklu) Gün Zileli' nin eşi Gönül Zileli.

2) Türkiye Komünist Partisi yöneticilerinden olduğu iddia edilen Ankara Hukuk Fakültesi asistanı Adalet Partisi Erzincan Milletvekili Sadık Perinçek'in sevgili mahdumu, Sıkıyönetimce aranan ve halen yakalanamamış olan Sadık Perinçek'in neşesi Sırma Perinçek.

3) Önümüzdeki günlerde maceralarını uzun uzadıya okuyacağımız Acuner olayının kahramanlarından, TBMM. Kamu İktisadi Teşebbüsleri Karma Komisyonu çalışmala rı sırasında Adnan Öztrak'ın TRT Yönetim Kurulu üyeleri Muammer Sun ve Sunuhi Sav tarafından referanla

Trabzon Radyosuna tayin edildiğini bildirdiği ve İstanbul'da bir sürü soygun olayını düzenleyen THKO mensubu İstabul'da tutuklu Hasan Çetin.

4) TRT, Prodüktörü Ankara da tutuklu Sezi Çolakoğlu ve TRT Prodüktörü Dev-Genç eski genel Bşk. Atila Sarp'ın ablası tutuklu Filis Sarp.

5) Yurtdışı servisinde Zübe yir Han.

6) Yine aynı serviste Bilge Karasu.

Darısı bunların başına :

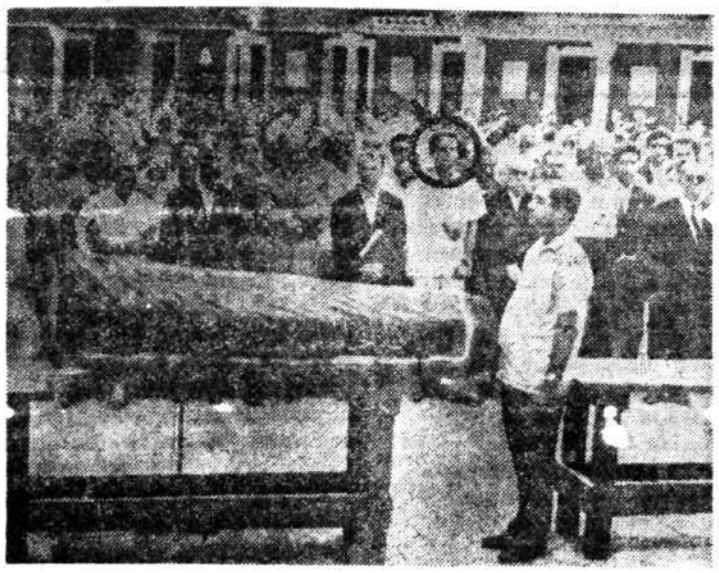

Yapı — İş'in Genel Başkanı olduğunu iddia eden ve Şehir Şakileri Komünist eylemcileri besleyen Suat Şükrü Kundakçı, Türkiye Komünist Partisi Kurucularından Reşat Fuat Baraner'in cenaze merasiminde Türk Hakimleri tarafından mahkum edilmiş azgın komünistlerle birarada.

Bilhassa Dev — Genç muhasebecisi ve halen İstanbul' da tutuklu Ziya Yılmaz'ın akıl hocası prodüktör Abdullah Yılmaz, Sıkıyönetimin an ladığı manâda aşırı solculuktan sabıkalı eski öğretmen prodüktör Dinçer Sezgin, aşırı solculuğu yüzünden Karabük Demir - Çelik İşletmelerinden kovulmuş bir elektrik mühen disi.

Ve bir de Sunuhi Sav, Emin Galip Sandalcı, Mahmut Tali Öngören, Doğan Tanyer adlı büyükbaş komsomollar

SBF'den iki doçent tevkif edildi

Siyasal Bilgiler Fakültesi Doçentlerinden Özer Ozankaya (Marks'ın) toplum kuramı) adlı kitabında komünizm propagandası görüldüğünden tevkif edilmiştir. Ozankaya'nın kitabının toplattırılması da karar altına alınmıştır.

Öte yandan SBF Doçentlerinden Mete Tuncay'da adı geçen kitabın bazı bölümlerini yazdığı ve bu yazıları ile komünizm propagandası yaptığı gerekçesiyle Sıkıyönetim mahkemelerince tevkif edilmiştir.

Bilindiği gibi Mete Tuncay 1969 yılında SBF deki derslerinden birinde SBF Ülkü Ocağının panosunda yerilen bir ermenyi müdafaa etmiş ve «İçinizde milliyetçi genç var mı? O panodaki yazıları kim yazdı? O adamı ben hepinize değişmem, bin Türk'e değişmem» diye nutuk atan azgın bir milliyetçi düşmanı idi.

Aşırı solcu bir dernek kuruldu

Aşırı solcu bir teşekkül olan ve halen genel başkanları Ankara Sıkıyönetim Komutanlığında tutuklu bulunan TÖS' ün yayın organında yeni bir aşırı solcu derneğin kuruldu ğundan bahsedilmektedir.

Aşırı solcu Türkiye Öğretmenler Sendikası yayın organı «TÖS gazetesi» nin haberine göre yeni kurulan bu derneğin adı «Millî Kurtuluş Savaşlarıyla ve Vietnam Halkıyla Dayanışma Derneği» dir.

Aşırı solcu TÖS gazetesinin bildirdiğine göre, Derneğin amacı «Emperyalizme karşı millî kurtuluş savaşı veren halklarla ve emperyalizme karşı yıllardır mücadele eden Vietnam halkıyla, halkımız arasındaki dayanışmayı güçlendirmektir» denilmekte ve Vietnamdaki Amerikalılara karşı eylemde bulunan komünist halklarla işbirliğine gideceği bildirilmektedir.

Vietnam komünistleri ile dayanışmayı sağlayacak bu derneğin kurucuları olan aşırı solcuların listesi de adı geçen gazetede verilmektedir.

Adı geçen gazete haberine göre kurucular şunlardır:

Muammer Aksoy (SBF Profesörü), Bahri Savcı (SBF Profesörü), İsmet Sungurbey (İst. Ü. Hukuk Fakültesi Profesörü), Ahmet Yıldız (Tabiî Senatör) Türkkaya Ataöv (SBF Doçenti), Fakir Baykurt (TÖS Genel Başkanı), Çetin Altan (Yazar), İlhan Selçuk (Cumhuriyet Gazetesi yazarı) Doğu Perinçek (A. Ü. Hukuk Fakültesi Asistanı), Uğur Mumcu (A. Ü. Hukuk Fakültesi Asistanı), Dursun Akçam (TÖS ikinci başkanı) Deniz Gezmiş (Türkiye Halk Kurtuluş (Ordusu Neferi) Ali Sirmen (Akşam gazetesi yazarı), Mehmet Barlas (Cumhuriyet Gazetesi yazarı), Ömer Özerturgut (Kaçak şehir şakisi - İşçi Köylü gazetesi yazı işleri müdürü), İbrahim Çamlı (Gazeteci), Ahmet Arif (Aşırı solcu, - Şair) Gün Zileli (Şehir şakisi — Dev — Genç yürütme kurulu üyesi) Cengiz Çandar (Şehir şakisi SBF öğrenci derneği başkanı), Tarık Almaç (İ.T.Ü. eski öğrenci birliği başkanı), Güner Sümer (AST Yönetmeni), Tuncer Necmioğlu Halk Oyuncularından, Nahit Arda (Emekli Subay), Ayberk Çölok (Ho Sanatçısı), Hamdi Konur (Aşırı solcu - Öğretmen) Mevlüt Karakaya (Kandırılmış köylü)

Bu aşırı solcu derneğin kurucularına ve amaçlarına bakıldığı zaman yarısı tutuklu yarısı kanun kaçağı şehir şakisi, bir kısmı da nasıl olmuş sa Sıkıyönetim'den geçici de olsa paçayı kurtarabilmiş kişilerdir.

Adı geçen derneğin «Ulusun güvenliği sarsıp sarsmadığı» konusu ile «Cemiyetlerin milletlerarası dayanışmasını ancak Bakanlar Kurulu kararı ile yürüttüğünden» faaliyetine valilikçe nasıl müsaade edildiği hukukçu çevrelerce tartışma konusu yapılmaktadır.

Bay Nadir Nadi'nin Döktürüleri

Ünlü salon sosyalisti ve de kapitalisti bay Nadir Nadi, bir taraftan viskisini yudumluyor, bir taraftan da Türkiye'yi 12 Marta getiren sebepleri inceleyerek büyük ve ilmî (!) hükümler veriyor.

Meğer neler varmış da haberimiz yokmuş.

Şimdi okuyalım bay Nadir Nadi'nin cümlelerini:

«Biz ömrümüz boyunca bir an olsun anarşinin, yıkıcılığın ve bölücülüğü kışkırtıcılığını yapmadık ve yapmayız.»

«Karşı devrimciler ilkin sinsi çalışmalar, çıkar çevrelerinin parasal yardımlarıyla örgütlenmişler, yıldan yıla güçlenerek yurt ölçüsünde yaygın bir hale gelmişlerdir.»

«Büyük Hakan Abdülhamid Han» propagandasına sarılarak yurdumuzda bir 31 Mart özlemi yaratmaya heveslenenler bunlardır. Üniversiteliler üzerine silâhlı saldırılar düzenliyerek anarşik hareketlere kapı hazırlayan ve bir kısım gençleri yoldan şaşırmış Maoculuğa, Castroculuğa bilmem neciliğe itenler bunlardır.»

Bankaları karşı - devrimciler soydurmuş. Adam kaçırıp fidye almaları karşı devrimciler yapmış, konsolosu karşı - devrimciler öldürmüş. Şehir ve Kır gerillasını karşı - devrimciler yapmış. Bütün anarşist hareketleri. Türk vatanını bölmek. Türk milletini parçalamak gibi eylemleri hep karşı - devrimciler yapmış.

Bay Nadir Nedi, niçin böyle yazıyor? Herkesin bildiği gerçeği niçin ters yüz etmek istiyor?

Her halde sıranın kendisine geldiğini hissetmiş olacak ki, son debelenmelerini yapıyor.

AÇIK

«Kars TÖS Şube binasında bir şahsın düzen değişikliği ne şekilde olacak sorusuna:

— Düzen değişikliği Rus tipi sosyalizm olacak, bunun için Kemalist yollardan istifade edeceğiz.»

Yukarıdaki sözler Halk Evleri Genel Başkanı Tabiî Senatör Kadri Kaplan'a aittir.

Ve Cumhuriyet Senatosunun sıra sayısı 1582, toplantı: 10'daki 5/991 sayılı Anayasa ve Adalet Komisyonu raporunda mevcuttur.

Başka yoruma ihtiyaç var mı?

Şehir şakilerinin ve eşkiyalarının ilk okulları görevini yapan Halk Evlerinin başkanından, Millî Eğitim Bakanlığı yeni «Atatürk İlkelerinin Tesbit Komisyonu» üyesi Kadri Kaplan'dan başka şey beklenebilir miydi?

strateji

Fikrî Eğitim

Milliyetçi çevrenin uzun zamandır bildiği, tehlikesini ve hedeflerini Türk Milletine açıkladığı, iktidar sahiplerinin aczine, aldırmazlığına, bilmezliğine rağmen önlemek için mücadele ettiği komünist eylemlerin mahiyeti artık herkesçe anlaşılmıştır.

a) Komünistlerin tasfiyesini Türk ordusu üzerine almıştır.

b) Komünistleri yetiştiren ve yönetenler sıkıyönetimin Mahkemelerinde hesaplarını vermektedirler.

c) Komünistleri destekleyen gazete ve kurumların itibarı kırılmıştır.

ç) Komünistlere Atatürk devrimcisi, Milliyetçilere gerici sıfatlarını takmış olan çevrelerin yalancı veya gafil olduğu belli olmuştur.

d) Bu çevrelerden, gafil olanlar ayılmaktadır. Devamlı iftira ile kötü gösterilen Milliyetçi Gençliğin masum ve vatansever olduğu inancı kuvvet bulmaktadır.

e) Bütün bunları gören ve henüz dışarda bulunan komünist yöneticiler yeni bir taktik peşindedirler. Milliyetçi gençlere sataşmak, onları kavgaya mecbur etmek. Bu suretle yetkili makamlara onları da muhatap kılmak.

Basında olayları, her zamanki gibi, mübalağalı şekilde ilân ederek Milliyetçi gençliği de kendilerine benzer gösterip itibarlarını azaltmak.

Bu şartlar karşısında yapılacak iş:

Fikrî eğitime önem vermek,

Komünistlerin tahriklerine kapılmamak ve herşeye rağmen çaresiz kalındığında idari makamlara şikâyette bulunmaktır.

Sorumluluk başka nasıl olur ?

Hukuk ve Siyasal Bilgiler Fakültelerinde, ikide bir tertipledigi açık oturumlarda, müseccel komünist Mihri Belli ile karşılıklı anayasal tartışmalar yapan ve ona «İsabet buyurdunuz azız büyük üstad» diye iltifatlar yağdırarak habis bir komünisti mâsum talebelerin gözünde büyütmek suretiyle devrimsel eylemlerine açık tutan, televizyon aktörlüğü ile meşhur Bay Bülent Nuri Esen'in iki asistanı vardır: Hukuk Fakültesinden Uğur Mumcu, Sıkıyönetimce nezarete alınmıştır. Eğitim Fakültesinden Şahin Alpay, aylardır Sıkıyönetim tarafından aranmaktadır.

Kürsü profesörü olarak bay Prof. B.N. Esen bu durum karşısında ne yapmıştır?

Yönetim Kurulu üyesi de olduğu Eğitim Fakültesinde, aylardır fakülteye gelmeyip saklanan bu asistanı için hangi işleme başvurmuştur?

Üniversiteler kanunu sarihtir. Mazeretsiz 8 gün işine gelmiyen bir asistan fakülteden çıkarılır, müstafi addedilir!

Eğitim Fakültesi Dekânı bay Prof. Kenan Akyüz, Kürsü Profesörü ve Yönetim Kurulu üyesi bay Prof. B.N. Esen'in bu ihmalinde müşterek sorumluluktan kurtulamaz. Zira Fakültenin âmiridir ve müstafi sayılması gereken asistana maaş tahakkuk ettirilmekte ve ödenmektedir.

Ankara Üniversitesi Rektörü Prof. Tahsin Özgüç de sorumluluktan kurtulamaz. Zira denetim ona aiddir.

Üniversite özerkliği kanun ve nizamları tatbik etmeme özerkliği değildir! Hele özerklik ve özerkliğe lâyık olmak münakaşalarının yapıldığı şu günlerde özerkliğe lâyık kalma dikkatini olsun göstermelerini fakülte ve üniversite yetkililerinden beklemek hakkımızdır.

biz EVROPA'da iken

KELLE kuleden EYFEL kulesine

«YOL ÜSTÜNDE EVLER»

19 Şubat Cuma günü Varajdin'i de geride bırakmış, Yugoslav topraklarının artık sonuna gelmiş, Avusturya topraklarına yaklaşmıştık. Varajdin'den itibaren insanların ve şehirlerin görünüşündeki değişene dikkatimizi çekmişti. Slav ırkı yerine Cerman ırkının özelliklerini gördük. Sarışın ve kırmızı yüzlü insalar artık çoğunluktaydı, Sırpça'dan ziyade Almanca konuşuyorlardı. Böylece, «Dilmaç»ımız Hasan Sami Bolak'ın yükselmek için fırsat kollayan itibarı da rahat bir nefes aldı. Binaların şekli de daha önce gördüğümüz Yugoslav şehirlerinin binalarına benzemiyordu Eski binaların hemen hepsinde Alman mimarisinin kitaplardan ve bir de Haydarpaşa Garı'ndan tanıdığımız özellikleri vardı. Öyle anlaşılıyor ki Avusturya İmparatorluğu'nun başına da bizimkinin ölçüsünde değilse bile, bâzı şeyler gelmiş; İmparatorluğun mirasını paylaştıranlar milletin öz topraklarından bir kısmını başkalarına peşkeş çekmişlerdi

Saat 11.00 de, Avusturya hududuna çok yakın bir yerde, Maribor isimli şehirden geçtik. Maribor'un bizi en çok şaşırtan tarafı, hemen her köşede çarmıha gerilmiş bir İsa ve Meryem Ana heykelleri ile karşılaşmamız oldu. Ne daha önce, ne de daha sonra gezdiğimiz şehirlerin hiçbirinde bu kadar çok heykel görmedik .Sebebini aradık ve bulduk: İşaret levhalarında ki yazılardan anlaşıldığına göre, Maribor'un diğer bir adı Mariburg'du. Almanca uzmanı Hasan Sami kardeşimiz izah etti ki, Burg, kale demektir. Mariburg, Mari yani Meryem Ana kalesi manasına gelir. Sözün kısası, bir inanca göre, Meryem Ana burada doğmuş ve ya yaşamıştır! Çok sayın Turizm Bakanlığımız yüksek yetkililerini belki öfkelendireceğiz ama, heykel bolluğu ile Mariburg adının münasebetini başka türlü izah etmeğe de imkân yoktu. Maribor'dan hemen sonra Avusturya—Yugoslavya hududuna ulaştık. Herhangi bir güçlük çıkarmadılar. Pasaportlarımıza ve arabamızın içine şöyle bir bakmakla yetindiler. Avusturya ya geçince, değişik bir dünyaya girdiğimizi hemen hissettik. İnsanlar çok daha canlı, sokaklar çok daha renkli... Ve saatlerce, yol boyuna sıralanan Avusturya köylerine sonsuz bir kıskançlıkla, imrenerek, Anadolumuzun perişan köylerini düşünüp yüreğimiz ezilerek baktık. Evler küçüktü ama pırıl pırıldı. Çirkin görünüşlü, bizimkileri hatırlatacak bir evi hasretle aradık, bulamadık. Tertemiz sokaklarda gürbüz ve iyi giyimli çocuklar dolaşıyordu. Su ve elektrik cinsinden bir dâvalarının kalmadığı besbelli idi Avrupa köylerinin güzeliğini, şehir ve kasabalardan sadece büyüklük yönünden bir farklarının kaldığını görenlerden çok dinlenmiş, çok okumuştuk. Yine de gözümüzle görmek hepimizi şaşırttı, dertlendirdi. Hele Galip Erdem çok bozuldu; sıkı bir nutuk çekerek hepimizi cahillikle suçladı. «Hiç anlamıyorsunuz, dedi, gördükleriniz köy değil, sadece «yol üstünde evler! Buraların köyleri elbette daha çok gelişmiştir ama, yine de köydür, bizimkilere benzeyen tarafları çoktur Yol üstünde gördüğünüz propaganda evlerini köy zannetmeniz de münasebetsizliğin ta kendisidir!» Galip Erdem'in nutku belki moralimizi düzeltebilirdi Yazık ki, bahsettiği «bizimkilere benzer!» köylere hiçbir vakit rastlayamadık. Daima yol üstünde evler!... gördük. Ve çaresiz, Türk milliyetçiliği iktidara gelince köylerimizde neler yapacağımızın hayalini kurmakla yetindik. Gelmiş geçmiş iktidarlara öfkemizi sunduk.

Avusturya yolculuğumuz, iki tarafına şirin kasabaların sıralandığı uzun bir vadinin bitiminden sonra Alp dağlarının eteklerine ulaştı. Şimdi, devamlı olarak yükseliyorduk. Yollar düzgün, fakat dardı. Coğrafya kitaplarında Alp dağlarının genç bir silsile olduğu yazılıdır. Dimdik tepeler, bıçakla kesilmiş gibi duran yamaçlar, en yüksek noktasına kadar her taraf çamlarla donanmış. Ama insanoğlu, teknik medeniyetin imkânlarını dağların tepesine çıkarmayı da bilmiş. Belki 3.000 metre yüksekte bir benzin istasyonuna uğramıştık. Karlar arasında kar gibi beyaz bir bina kaloriferi, sıcak suyu, elektriği vardı.

Avusturya'nın sanayi şehri sayılan Graz'ı geçince yine ovaya çıktık. Viyana yoluna girmiştik. Elimizdeki harita Graz'dan 70 Km. sonra «Otoban» denilen ücretin başlayacağını gösteriyor. Otoban'ı hepimiz merak ediyorduk. Çünkü Yugoslavya'da kafamıza takılan bir soruyu, çok gayret etmiş yine de bir türlü çözememiştik. Yanımızdaki haritaya göre, Belgrat'dan itibaren «Otoban»dan gitmemiz gerekiyordu. Turistik haritalarda, yolların vasıfları belirtilirken paralel iki sarı çizginin otobanı işaret ettiği yazılıdır. Ve gavet tabii, bir yolun otoban olması rahatına düşkün turist takımı için bir tercih sebebidir. Haritaya bakınca Belgrat'tan sonra iki sarı çizgiyi görmüştük ya, geçtiğimiz yolların bildiğimiz yollardan farkını çıkaramamıştık Meselâ, İstanbul — Ankara yolundan hiç bir üstünlüğü yoktu. Gerçi yokuş yoktu, ama böyle olması memleketin özelliğinden ileri gelmekteydi. Otoban konusu zihnimizi öyle kurcalamıştı ki, zaman zaman tereddüde düşmüş. yanlış bir yola saptığımızı otobanın başka bir yerden geçtiğini bile düşünmüştük Fakat harita da Belgrad'la Zağreb arasında tek bir yol görünce yanlış gitmediğimize karar verdik. Nihavet Viyana otobanı başladı. Biz de, gerçek otobanın ne olduğunu, Yugoslavların turist avlamak için nasıl kurnazlığa saptıklarını böylece öğrendik. Ankara'daki Atatürk Bulvarı'nı düşünün: Birbiriyle kesişmeyen paralel iki yol; gidiş ve geliş ayrı. Ortada, yollardan hafifçe yüksek, ağaçlı veya ağaçsız bir bölüm. Atatürk Bulvarı'nı meselâ İstanbul'a kadar uzatın. Ama dümdüz bir şekilde, bütün inişlerden ve çıkışlardan uzak adetâ bir cetvel le çizilmişcesine uzatın, asfalt yerine de beton kovun; işte otoban. Otoban da trafik düzeninin aksamaması bakımından hızlı gitmek şart. hele 80 Km. aşağı hiç inemezsiniz

Viyana yolunun güzelliğine ve [illegible] hayran kalmamak mümkün değildi. Gayet sık, birkaç kilometrede bir telefon, park, (00) işaretiyle karşılaşıyorduk. Park yerleri geniş ve rahattı. Öyle Yugoslavya'da ki gibi bir çıkıntıdan ibaret değildi. Bir de. telefon işaretlerinin konuş şekli bizi ister istemez Yugoslavya ile kıyaslamaya götürdü. Ve Tito sosyalizminin propagandaya verdiği ehemmiyetin yanında. Avusturya'nın ağır başlılığını hatırlattı. Yugoslav yollarına da tabii Belgrat'tan sonra, telefon konmuştu. ama seyrek. 30 - 40 Km. de bir. Kocaman kulûbeler yapmış, üzerine irri harflerle de «Televizori» diye yazmışlar Viyana yolunda ne kulübe vardı ne yazı, sadece bir telefon resmi... Avusturyanın dış görünüşünü çok beğenmiştik İç yüzünü tanımak imkânını zaten bulamadık Yoldan uzak bölgeler hakkında hüküm veremeyiz. Ama geçtiğimiz yerlerde, fakirlik ve gerilik işareti savabileceğimiz bir manzarayla karşılaşmadık.

Viyana'ya yaklaşıyorduk. Tarihimizin kaderine tesir eden bu şehri. vaktimizin darlığına rağmen görmeye mecburduk.

GELECEK SAYI: Viyana'da Bir Akşam

Solcular Anayasa değişikliğine karşı çıkıyor

Anayasa değişikliğine bazı zümreler karşı çıkmaya başladılar.

Türkiye'nin 12 Mart'a gelişinde büyük rol oynayan 1961 Anayasasının boşluklarının doldurulması ve temel hak ve hürriyetlerin suiistimal edilmesini önlemek gayesiyle yapılacak değişikliğe CHP hem evet, hem de hayır diyor Yani ne demek istediği belli değil

Tabiî Senatörlerden müteşekkil Millî Birlik grubunda ise Prof. Muammer Aksoy'un da katılmasıyla yapılan toplantıda «Anayasa değişikliğine» karşı çıkılmıştır.

Ankara Üniversitesi Senatosu değişikliği incelemeye başlamış, henüz kesin görüşünü açıklamış değildir.

Millî Güven Partisi Anayasanın değiştirilmesine taraftar olduğunu bildirmişti.

Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası da yayınladığı bildiride «Anayasayı değiştirmek. Atatürkçülüğe ters gelir» demektedir.

Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü Genel Kurulu da bu konuda bir bildiri yayımlıyarak. Anayasa değişikliğinden yana çıkmış ve 1961 Anayasasının «yalnız rejim ve devlet idaresi bakımından değil Türkiye'nin ilim ve millî kültür havatı bakımından da değiştirilmesinin bir zaruret olduğunu» iddia etmiştir.

Bildiride 1961 Anayasası'nın «aşırı bir ferdî hürriyet esası üzerine oturtulduğu, bir liği çözen mübalâğalı bir kuvvetler ayrılığı prensibine dayandığı devlete ve hükûmete itimatsızlık fikrine göre düzenlendiği» de öne sürülmüş ve devamla şöyle denilmiştir:

«— Bu Anayasa, millî siyaset ve kültür politikası bakımından Türk Milletinin ve devlet geleceğinin de dışına düşmüştür Türk milletini tarihte daima ayakta tutmuş esas unsur olan devlet otoritesi fikrini de tahrip etmiştir. Bu Anayasa. Türkiye'nin çok hassas olan ve hiçbir mesele de gözden uzak tutulmaması gereken jeopolitiğine de aykırıdır Türk milletinin millî kültür ve kendi orijinal dünya görüşüne davalı sosyal bünyesine de uygun düşmemiştir.»

Bildirinin sonunda 1961 Anayasasının, 10 yıldır, «milletin birliğini ve beraberliğini sağlayan yüksek Türk kültürünün tarihi gelişmesini engelleyecek ve böylece devletimizin bekâsını ve milletimizin ebedî hayatını tehlikeye sokacak karanlık atmosferi yaratan başlıca sorumlu mevkiinde kaldığı» idda edilmiş ve «bugün bu Anayasanın, asgarî olarak, Sayın Başbakan Nihat Erim tarafından açıklanmış bulunan ve fevkalâde isabetle tesbit edildiği görülen maddeler istikametinde değiştirilmesi Türkiye'nin ve politikacıların hiç temas etmediği Türk kültürünün varlığı için artık hayatî bir zaruret haline gelmiştir Öyle ki, eğer Türkiye yaşamak istiyorsa hiç vakit geçirmeden bu değişikliği gerçekleştirmek zorundadır» demiştir.

İLÂELİ 4. BASKISI ÇIKTI, FIATI 10.— TL.

P.K 284
Bakanlıklar
ANKARA

Atatürk ve Gandhi ile ilgili bir doktora tezi münasebetiyle

Prof. Dr. Akdes Nimet Kurat

«Üniversitelerimizde yapılacağı söylenen «Reform» münasebetiyle Üniversitelerimiz ve bilhassa Edebiyat ve Sosyal bilimler fakülteleri için herşeyden önce ilmî faaliyetlere ait yeni müeyyidelerin konması ve bu suretle fakültelerimizin ilmî ve ahlâkî bakımdan «pygmée» (Cüce) ler yuvası haline gelmesini önleyecek tedbirlerin alınması gerektiğini de belirtmek isteriz.

«Hayatta en hakiki mürşit ilimdir.»

ATATÜRK

«Üniversite; terans, akliselim, terakki idelerin geliştirilmesi ve hakikatin araştırılıp bulunması esaslarına da yanır. Üniversite beşeriyetin daha yüksek gayelere doğru yürümesini amaç bilir. Eğer üniversiteler yüklendikleri görevleri hakkiyle yerine getiriyorlarsa o memleket milleti ve halkının işi yolunda gidiyor demektir.»

Jawaharlal NEHRU

Atatürk'ün Dil ve Tarih - Coğrafya Fakültesi ön cephesinde yazılı «Hayatta en hakiki mürşit ilimdir» sözüyle, Nehru'nun yukarıda nakledilen sözleri —Üniversitelerin mahiyeti ve ödevleri açıkça ifade etmektedir. Üniversite herşeyden önce «bir ilim müessesesi» dir ve bu vasfı 4936 numaralı Üniversiteler Kanunu ile açıkça tesbit edilmiştir. Üniversitenin «yüksek bilim, araştırma ve öğretim» müessesesi olması hasebiyle, aynı kanunun 3. maddesinin «d» fıkrasına göre:

«Araştırma ve incelemelerin sonuçlarını gösteren, bilim ve tekniğin ilerlemesini sağlıyan her türlü yayınları yapmak; yardımcılara d o k t o r a adaylarına ve öğrencilerine yaptırmak» Üniversitenin görevleri arasındadır. Bu suretle «Doktora» Üniversite Kanunu'nun ilk maddeleri arasında yer aldığı veçhile çok önemli bir görev telâkki edilmiştir. Gerçekten de öyledir; çünkü «doktora» akademik kariyerin ilk basamağıdır ve bundan ötürü çok ciddî tutulması şarttır.

«Doktora» ile adayın «ilmî çalışma ve araştırmalarda bulunup bulunamıyacağı» denendiği gibi, «orijinal» bir tez de ortaya koyması şarttır. Dolayısiyle adayın «Lisans çalışmalarını» da tam bir başarı ile bitirmiş olması talep edilir.

«Doktora» tezi belli bir profesörün nezareti altında yapıldığından, «Doktora» dan bu profesör de sorumlu sayılır. Dolayısiyle «Doktora» ya nezaret eden profesörün doktora sahasını gayet iyi bilmesi şarttır. Doktora adayının sık sık profesöre müracaat ederek gerek bibliyoğrafya ve malzeme toplamak ve gerekse tatbik edilecek metod üzerinde profesöründen fikir alması ve zaman zaman çalışmaları hakkında izahat vermesi şarttır. Bunlar yapılmadığı takdirde «doktora» çalışmaları başarılı olamaz. «Doktora» ya nezaret eden profesör «Doktora yönetmeliği» mucibince «Tez» kabul edildikten sonra tezi değerlendirerek tahlili bir rapor yazar. Doğru, yanlış, eksik taraflarını belirtir. Ayrıca, Dekan tarafından seçilen ikinci raportör de başka bir raporla tez hakkındaki kanaatlarını bildirir.

«Doktora Tezi» her iki raporla birlikte, Dekanlık odasında, öğretim üyelerinin tetkikine hazır bir şekilde sekiz gün teşhir edilir. Sonra, adayın şifâhî imtihanı ve «Doktora tezi müdafaası» dekan tarafından seçilen 5 kişilik jüri ve dinleyiciler huzurunda yapılır.

Dil ve Tarih - Coğrafya Fakültesinde oldukça çok «Doktora» tezi yapılmaktadır; bunlardan bir çoğu da yabancı uyruklu öğrencilere aittir. Aralarında Çinli, Pakistanlı, İranlı ve Hindistanlılar da bulunuyor. Bu defa «Milliyet Gazetesi» nin 22 Haziran 1971 tarih, 8487 sayılı nüshasında: D.T.C. Fakültesinde Hindistan'lı bir öğrenci olan R. K. Sinha tarafından yazılan «Atatürk İnkılâpları ve Mahatma Gandhi (1919 — 1928)» adlı bir doktora tezinin «Pekiyi» derece kazandığı bildirildikten başka bu teze nezaret eden Ordinaryüs Profesör Enver Ziya Karal'ın «raporu» ile «Tez»den bir parça basıldı ve tezin «Milliyet» gazetesinde neşrine devam edileceği bildirildi. D.T.C. Fakültesinde tarih profesörü olmam hasebiyle böyle bir ilân tabiatiyle hemen dikkatimi çekti.

«Milliyet» gazetesi, her halde Ord. Prof. E. Z. Karal'ın «Pekiyi» olarak vasıflandırdığı bu tezin hakikaten büyük bir değer taşıdığına hükmetmiş olacak ki, şimdiye kadar bu kabilden bir neşriyat yapmamış olmasına rağmen bu tezi Türk aydınlarına ve Türk Kamu oyuna tanıtırken, bu «Tez»le ilgili profesörlerin de ilmî faaliyetlerini belirtmeyi üzerine almışa benziyor. Bu «Tez» başlığına bakılınca, hakikaten çok cazip ve mühim görünüyor: Yakın geçmişteki devrin en büyük iki lideri, Mustafa Kemal Atatürk ve Mahatma Gandhi'nin adları ile bağlı olunca tez hemen dikkati çekiyor. Üstelik «Tez»in 441 sahife gibi kalın bir cild tutması ve tanınmış bir Ord. Profesörün en yüksek derece (Pekiyi) ile değerlendirmesinin teze karşı ilginin artmasında başlıca âmil olduğu da anlaşılıyor.

Hindli öğrenci R. K. Sinha'nın bu tezi D.T.C. Fakültesi mensuplarınca çoktan biliniyordu. Dekanlıkça, 14.4.1971 tarihinde kürsülere gönderilen bir yazı ile böyle bir «Doktora Tezi»nin iki raporla birlikte Dekanlık odasında tetkike hazır olduğu bildirilmişti. Bunun üzerine ben de bu tezi dikkatle tedkik ettim. Birinci raportör Yakınçağlar Tarihi Kürsü Profesörü Ord. Prof. Enver Ziya Karal ve İkinci raportör, Genel Türk Tarihi Profesörü (ve halihazırda Fakültenin dekanı) Dr. Şerafeddin Turan'ların «raporlarını» da dikkatle inceledim. Ord. Prof. E. Z. Karal'ın raporu ancak birbuçuk sahife, Prof. Dr. Ş. Turan'ınki de iki sahifeden ibarettir. (Ord. Prof. E. Z. Karal'ın raporu Milliyet gazetesinde basılmıştır) ve her iki kişi de «pekiyi» derece vermişlerdi. Ben ise, bu tez hakkında tamamiyle başka bir kanaata vardım. Fakültenin kapalı olduğu zamana rastladığı için tez müdafaasında dinleyici sıfatiyle dahi olsa bulunamadım. Yalnız öğrendiğime göre «Tez Müdafaası» «çok iyi» geçmiş ve beş kişilik jüri (Ord. Prof. E. Z. Karal, Ş. Turan, A. Erzi, M. Akdağ ve M. Köymen) de bunu tasdiketmişler. Yabancı bir talebenin şevkini kırmamak endişesiyle tezin mahiyeti hakkındaki kanaatımı dekanlığa bir yazı ile bildirmek istemedim. Çünkü Fakültemizde yabancı uyruklu öğrencilere bazan müsamahalı davranıldığı ötedenberi söylenmektedir. Fakat bu defa R. K. Sinha'nın «Atatürk İnkılâpları ve Mahatma Gandhi (1919 — 1928)» adlı doktora tezinin yayınlanacağına ait Milliyet Gazetesinde çıkan ilân ve Ord. Prof. E. Z. Karal'ın raporunun da neşredilmesi üzerine ilmî «ciddi»ye alan bir profesör sıfatiyle bu «Tez»e ait görüş ve kanaatlarımı Türk kamu oyuna duyurmayı hem ilmî, hem de vicdanî bir vazife telâkki ettim.

R. K. Sinha'nın «Atatürk İnkılâpları ve Mahatma Gandhi» adlı tezi «Milliyet» gazetesinde de gelirtildiği üzere «Genel Türk Tarihi Kürsüsü»nde (Gazetede: yanlışlıkla bölümünde denilmiş) yapılmıştır. Bu tez önce, geçen yıl vefat eden Prof. Dr. Şinasi Altındağ'ın neza

reti altında yapılacaktı. Şinasi Bey vefat edince, bu «nezaret» Yakınçağlar Tarihi Kürsüsü Profesörü Ord. Prof. E. Z. Karal Bey'e devredildi. Aslında böyle bir konunun zaman bakımından Yakınçağlar Tarihi Kürsüsü'ne bağlanması gerekirdi. Hattı zatında Genel Türk Tarihi Kürsüsü'nün, D.T.C. Fakültesinde ne olduğu da bilinmemektedir. Hiyung - Nu'lardan (M.Ö) başlıyarak T.C. İnkılâp Tarihi'ne kadar her sahayı içine alır. Eski kürsü profesörü merhum Ş. Altındağ «Gandhi» ile hiç meşgul olmadığından bu sahanın tamamiyle yabancısı idi. Dolayısiyle bu konudaki bir «Doktora»ya asla nezaret edemezdi.

Şinasi Bey'in vefatı üzerine tezin baş raportörlüğüne getirilen Ord. Prof. E. Z. Karal'a gelince: O da Mahatma Gandhi ile hiç meşgul olmamış olup, bu sahanın tamamiyle yabancısıdır. Sadece geçen yıl çok kısa ve umumî mahiyette bir makale yazmakla yetinmiştir.

Dolayısiyle böyle bir teze nezareti ve baş raportörlüğü üzerine alınca, bu sahada çalışması, tedkikat yapmış olması, bu maksatla en başta Mahatma Gandhi'nin kendi eserleri ve ona dâir belli-başlı birkaç eseri getirtip tedkik etmesi beklenirdi. Ord. Prof. E. Z. Karal şayet bunu yapmış olsaydı «Tez» hakkındaki kanaatının «Rapor»unda verdiğinden tamamiyle başka türlü olacağında şüphe yoktur.

İkinci raportör Prof. Dr. Şerafettin Turan'a gelince, kendisi «Genel Türk Tarihi» kürsüsünde olmakla beraber, ancak XVI—XVIII. yüzyıl Osmanlı Tarihi ile meşgul olur. İtalyancadan başka yabancı bir dil bilmez; halbuki Gandhi'ye ait bir teze rapor yazarken muhakkak İngilizce bilmek şarttır ve yalnız İngilizce şart değil, aynı zamanda bu saha ile aşina olmak mecburiyeti vardır Halbuki Prof. Dr. Ş. Turan bu vasıflardan tamamiyle mahrum olduğu için «Rapor»unun «ilmî değeri» nin ona göre ölçülmesi gerekir.

Şimdi «Tez» in kendisine gelelim.

Ord. Prof. E. Z. Karal'ın raporunda belirttiği gibi bu tez 441 sahife olup, sekiz bölüm halinde işlenmiştir; ayrıca bir «Önsöz» ve «Bibliyografya» eklenmiştir. Ord. Prof. E. Z. Karal'ın raporunda «Tez»in I., II., III. bölümlerinin «giriş niteliğinde görüldüğü» yazılıyor. Halbuki öyle değildir. Bir kere arka arkaya üç bölüm «Giriş» olmaz. Eğer aday bunu yapmışsa, daha tez kabul edilmeden önce buna dikat çekilir ve düzeltilmesi istenir. Ord. Prof. E. Z. Karal'ın aslında raporu da doğru tanzim edilmiş değildir. «Tez» birbirini tutmayan iki kısımdan ibarettir. I. kısım: «Millî Mücadele ve 1928 e kadar Cumhuriyet Devri Türkiyesi», II. kısım da «Mahatma Gandhi'nin Hayatı ve Faaliyeti»ne aittir. İki kısım arasında hiçbir bağlantı yoktur.

«Millî Mücadele ve Türkiye Cumhuriyeti» ne ait kısım sadece bir kompilâsyondan ibaret olup, bilinen ve yazılan şeyleri acemice bir araya sıralamaktan ibarettir. Gerek Millî Mücadele ve gerekse Cumhuriyet devrine ait bilgilerimize herhangibir yeni bilgi veya görüş katılmış değildir. Üstelik «Bibliyoğrafya» kısmı da rastgele toplanmış ve zikredilen eserlerin çoğundan faydalanılmamıştır. İleride işaret edeceğimiz veçhile, «Bibliyoğrafya» olarak bir çok lüzumsuz ve konu ile hiçbir ilgisi olmıyan eserlerin adı zikredildiği halde bazı mühim eserler de konmamıştır.

Mahatma Gandhi kısmında da yazarın herhangibir yeni bilgi vermediğine kanâim. Gandhi'ye ait çok eser yazılmış ve faaliyeti her yönden değerlendirilmiştir. Öte yandan Doktora çalışmaları kaynaklara dayandırıldığından, Atatürk İnkılâplarına ait 1919—1928 yılları arasındaki kaynak malzemesi ve gazetelerden faydalanmak için behemehal eski harfleri bilmek şarttır. Doktorasını vermiş olan R. K. Sinha'nın eski harfleri okuyamadığı anlaşılmaktadır. Halbuki nezaret eden profesörün adayın bu eksik tarafına behemehal dikkati çekmesi gerekirdi.

Tezin en büyük hatası evvelâ adından başlıyor : Gaadhi için «Atatürk İnkılâpları» diye bi rproblem hiç bir zaman mevcut olmamıştır. Gandhi'yi ilgilendiren «Türkiye'nin bir bütün olarak» (yani Osmanlı İmparatorluğu olarak) yabancı hâkimiyetinden kurtulması ve bilhassa «Hilâfet» meselesi olmuştur. Atatürk İnkılâplarının ne olduğu malumdur. Ord. Prof. E. Z. Karal'ın 40 yıla yakın «İnkılâp Tarihi» ile meşgul olduğu ve bu sahada «Okul Kitapları» yazdığına göre bunu herkesten daha iyi bildiğini kabul etsek bile bu tez münasebetiyle bunları görmemezlikten gelmesinin sebebi anlaşılmıyor

Atatürk İnkılâpları'nın en mühimi muhakkak ki, Türkiye'de «Cumhuriyet»in ilânıdır. Sonraki bütün «inkılâplar» hep buna dayanır. Tezin başlığı Atatürk İnkılâpları ve Mahatma Gandhi» denildiğine göre : Gandhi'nin Türkiye'de Cumhuriyet'in ilânına ait görüşü ve tepkisi ne idi? Türkiye'de saltanat ve hilâfetin ilgasına ait Gandhi'nin görüşü ne idi? Türkiye'deki «Şapka», «Lâtin Harflerinin kabulü», « Medenî Kanunun kabulü», «Kadınlara Hürriyet» tanınması ve diğer inkılâplar hakkında Gandhi'nin görüşleri ve tepkileri ne idi? O, bunları tasvip etti mi? İşte bütün bunlara tezde tek bir kelime ile temas edilmiyor ve sadece gayet umumî cümlelerle Mahatma Gandhi'nin «Türklerin karagün dostu» olduğu, nutkundan bazı parçalarla isbat edilmek isteniyor. Tekrarlıyoruz: Mahatma Gandhi için «Atatürk'ün İnkılâpları» diye bir problem yoktu; onun Türkiye ile ilgilenmesi tamamiyle Hindistan'daki 70 milyonluk Hindû — Müslüman» kitlesinin hisiyatına hitap etmek ve böylece Hindistan'ın özgürlüğe kavuşması» yolundaki faaliyeti geliştirmekti.

Mustafa Kemal ile Mahatma Gandhi, «Millî gaye»lerine ulaşmak yolunda tamamiyle birbirlerine zıt olan usullerle hareket etmişlerdir. Mustafa Kemal tam bir aksiyon, «fiziki mücadele» (elde silâhla savaş) prensibini tatbik ederken, Mahatma Gandhi «Satyagraha» diye adlandırdığı «hak ve hakikate bağlanma» (bazan yanlış olarak pasif mukavemet adı verilen) prensibi ile hareket etmiş ve bu görüşünü Hindu ve Müslümanlara kabul ettirmek suretiyle başarı kazanmıştı. Mahatma Gandhi'nin gerek millî mücadele yıllarında ve gerekse Cumhuriyet Devrinde Mustafa Kemal Atatürk'e herhangi bir yazı gönderdiği veya Mustafa Kemal'in de ona mektup yolladığı bilinmiyor. Eğer böyle birşey varsa veya Gandhi'nin eserlerinde Mustafa Kemal ve İnkılâplarına ait passage'lar varsa R.K. Sinha'nın bunları tezinde zikretmesi ve ek olarak koyması gerekirdi. Bunu yapmadığına göre, demek ki böyle kayıtlar mevcut değildir.

Bu suretle bir kere «Tez»in adı yanlıştır; olsa olsa buna «Mahatma Gandhi ve Türkiye Meselesi» diye bir ad konurdu. Nitekim, yakınlarda Hindistan hükumetince çıkarılan «The History and Culture of the İndian People» adlı serinin ikinci cildini teşkil eden (ve bibliyoğrafya'da bulunmayan) «Struggle for Freedom» adlı cildine (N. Delhi, 1969) SS 316—317 de Gandhi'nin Türkiye ve Müslümanlarla ilgisine temas edilmiştir: IV. The Pan—Islamic Movement and Gandhi. 1. Indian Moslems and Turkey. 2. Gandhi's role in Pan — Islamic Movement in İndia. Burada M. Gandhi'nin bilhassa «hilâfet» meselesi ile yakından ilgilendiği açıkça belirtilmiş ve «Atatürk inkılâpları ile ilgisine ait» tek bir söz edilmemiştir. Halbuki doktora adayı R. K. Sinha, Gandhi'nin bu hilâfetle ilgili nutuklarını zorlıyarak, kendine göre mâna çıkarmak istemiş ve tamamiyle yanlış bir yolda hareket etmiştir. Ord. Prof. E. Z. Karal ve Prof. Dr. Ş. Turan Pekiyi derece ile değerlendirdikleri doktora tezindeki bu hatalara bilerek veya bilmiyerek veya farkına varmamak suretiyle işaret etmediklerinden affedilemiyecek bir hataya düşmüşlerdir.

Zaten «Tez»in mahiyeti daha ilk sahifede kendini hemen belli ediyor. «Milliyet» gazetesinde neşredilen (22 Haziran 1971 tarihli) şu bölüme bir göz atmak yeter :

> «Atatürk İnkılâpları, Yeni Türkiye'nin tarihinde bir dönüm noktasıydı. İnkılâpların bir anlamı vardı. Genel olarak iki devreye bölünebilir: İlk olarak yabancı tesirinden kurtarılarak Ulus'un hürriyetinin temini; ikinci olarak da toplumun asırlık dini bağlardan kurtarılarak Türkiye'nin dünyanın en müreffeh ülkeleri seviyesine getirilmesi. Birinci devrede, yani 1919—1922 de bütün dünya genel olarak bir sessizlik içindeyken; muzaffer Avrupa'lı müttefik kuvvetlerin savaşın talihsiz kurbanı Türkiye'yi bölmeğe, parçalamağa ve cesur, kahraman Türk ırkını zincire vurmağa kararlı oldukları bir anda; ona en büyük manevi desteği sağlıyan Mahatma Gandhi katkısı hatırlamağa değer.»

Bu pasajı birbiri arkasından gelen fahiş hatalar takip etmektedir. R. K. Sinha «Millî Mücadele» yi «Atatürk İnkılâbı» ile karıştırıyor. Bu devrin karakteri «İnkılâp» değil, sadece vatanı düşmandan kurtarmaktı. Sonra: Atatürk İnkılâbının esas gayesi Türk Milletinin (moda ya uyarak «toplum» denmiş) «asırlık dini bağlarından kurtarılması» imiş. Doğrusu çok orijinal bir buluş. Buna her iki raporda da itiraz edilmediğine göre, Ord. Prof. E. Z. Karal ve Prof. Ş. Turan tarafından da bu görüş kabul edilmiş demektir. Halbuki Atatürk İnkılâbının gayesi «Türk Milletini dinsiz bırakmak değil, sadece milleti bir takım dini hurafattan kurtarmaktı». Sonra inkılâpların amacı: Yalnız Türkiye'yi «dünyanın en müreffeh bir ülkesi seviyesine çıkarmak» değil aynı zamanda modern bir «Hukuk Devleti Düzeni» ni de kurmaktı. 1919 — 1922 yıllarında dünyanın bir «sessizlik» içinde olduğu da yanlıştır. Türkiye'nin yanıbaşında Rusya'ya, büyük ölçüde iç mücadele, iç savaşlar, ve büyük ihtilâl kaynaşmaları olmakta idi. Daha sonraki pasajlarda da buna benzer birçok hata vardır. Gandhi'nin Eylül 1919'da iradettiği nutkunda açıkça «Türk İmparatorluğunun parçalanmasına karşı olduğu» belirtildiği halde — bu pasajların Gandhi'nin «Atatürk İnkılâpları» ile nasıl bağlandığını bir türlü anlıyamadık. Bu «Tez»deki iddialar, Avam tabiri ile «Öküz altında buzağı aramak» gibi bir şeye benziyor. Netice itibariyle bu tez; konusu ile hiç bir ilgisi olmıyan ve çoktan bilinen şeyleri aktarmaktan ibaret bir «travay»dan başka birşey değildir. Hele «Bibliyoğrafya» kısmı lüzumsuz birçok eserin eklenmesi ile ciddiyetini kaybetmiştir.

«Atatürk İnkılâpları ve Gandhi» ile şu eserlerin acaba ne münasebeti var?

H. G. Armstrong, The Grey Wolf (1938),
Eleanor Elsbee, The New Turks (1951)
Chalcondyle, Histoire generale des Turcs (Paris, 1662 — 63).

Creasy, History of the Ottoman Turk (London 1894)
L. Dames, The Portuguese and the Turks in the Indian Ocean in the XVI th Century.
Heyd Uriel, Language reform in modern Turkey,
H. Howard, The Partition of Turkey,
A. Moorehead, Gallipoli (1951).

Halbuki 1969'da çıkan ve Gandhi'nin faaliyetini anlatan «The Struggle for Freedom» adlı eser bibliyoğrafyada yoktur.

«Tez» de Sevr Anlaşması boyuna 14 Mayıs 1920 olarak geçiyor. Halbuki bu tarih, gazetelerde açıklandığı tarihtir, barışın imzalanması ve bizde kabul edilen tarih 10 Ağustos 1920 dir.

Kanaatimize göre «Tez» ciddi olarak işlendiği ve hakikatler tam belirtildiği takdirde, 441 değil sadece 41 sahifede işlenebilir ve «Doktora»larda istenilen «ilmî» mahiyette olurdu; başlığının da «Mahatma Gandhi ve Türkiye Meselesi» olması şartiyle.

Üç yıl gibi uzun bir zaman hükumetimizden burs alan yabancı uyruklu bir gencin bu tarzda ihmal edilmiş olması cidden acınacak bir haldir. Kendisine, meseleyi ciddiye alan her ilim erbabının yaptığı gibi, metod ve malzemeyi işleme bakımından doğru yol gösterilmiş ve doğru dürüst nezaret edilmiş olsaydı, neticenin büsbütün başka türlü olacağı muhakkaktı. Bahis konusu olan «Doktora tezi» zaten pek yüksek olmıyan fakültemiz ilmî prestijini de zedeliyecek mahiyettedir.

Bu «Tez»e ait görüş ve hanaatlarımızı birinci raportör Ord. Prof. E. Z. Karal'ın (Milliyet Gazetesinde çıkan) «raporu» ile özetlemek yerinde olur. «Rapor» bir kere her bakımdan yetersizdir. Yarısından fazlası «Tez»in içindekilerine aittir ve o da yanlış aksettirilmiştir. «Tahlil» diye adlandırılan kısım da çok kısa ve sathîdir. Bir kere «tahlil» diye birşey bulunmuyor. Tezin metodu, yenilikleri ve eksikliklerine hiç temas edilmemiş ve gelişigüzel ve malum cümlelerle yetinilmiştir. Bir kere 441 sahifelik bir tezin raporu birbuçuk sahife olmamalıdır. Raporu okuyanların da bunun farkına vardıkları muhakkaktır. Bu durum karşısında «Tez»e hangi ölçü ve kanaatle «Pekiyi» derece verildiğinin sebebi nedir? Bunun cevabını Üniversite öğretim üyelerine ve okuyuculara bırakıyoruz. Milliyet gazetesi ikinci raportörü (Prof. Ş. Turan'ın) raporunu da neşretmiş olsaydı, yukarıda belirttiğimiz görüş ve kanaatlarımızda ne kadar haklı olduğumuz bir kere daha meydana çıkardı.

Bütün temennimiz: Atatürk tarafından tam bir ilim müessesesi olarak kurulan ve herşeyden önce «ilme» değer verilmesi gereken bir fakültede bu kabil gayri ciddî davranışların tekrarlanmamasıdır. Büyük Hind Devlet adamı Nehru'nun da dediği gibi «Üniversiteler üzerlerine düşen vazifeleri hakkiyle yerine getirirlerse, o memleketin işleri yolunda demektir. «Bu sözlerin zilhassa Türkiyemiz için büyük bir mânâ taşıdığı, son hâdiselerle daha iyi anlaşılmıştır. Üniversitelerde yapılacağı söylenen «Reform» münasebetiyle Üniversitelerimiz ve bilhassa Edebiyat ve Sosyal İlimler Fakülteleri için herşeyden önce «ilmî» faaliyetlere ait yeni müeyyidelerin konması ve bu suretle fakültelerimizin ilmî ve ahlâkî bakımdan «Pygmée» (cüce)ler yuvası haline gelmesini önleyecek tedbirlerin alınması gerektiğini belirtmek isteriz.

Dündar Taşer

MESELE

DURUM MUHAKEMESİ

GENEL DURUM:

1970—1971 yılı içinde Türkiye'de anarşi had hale gelmiş, işçi, öğrenci, üniversite ale mi gittikçe artan bir tempo ile çalkalanmıştır. Uzun zamandanberi hazırlanan yeraltı komünist teşkilâtları birçok kurumları kontrola almış özerk kuruluşları idare edenler; ya komunist oldukları veya hükûmeti (AP) sevmedikleri, ya da komünistlerden korktukları için anarşistleri korumuşlardır.

TARAFLARIN DURUMU:

A) Hükûmet

(AP) olayların mahiyet ve hedeflerini iyi ce değerlendirememiş, Eylemleri ya masum öğrenci hareketi, yahut üniversiteliler arasındaki fikri nüanslardan doğan çatışma veya tembel öğrencilerin dersleri atlatma çabası zannetmiştir.

Muhaletete hoş görünmek basından des tek bulmak gibi temelsiz düşüncelerle hareket etmiş azami gayreti «hem sağa, hem sola kar şıyız» gibi hiçbirşey olmadığını ifadeden ibaret kalmıştır.

B) Muhalefet:

I) CHP, «eylem»ler hükûmeti yıprattığı için taraftar olmuş, aydınların hareketini, 50 yıllık bir alışkanlığın tesiri ile, kendisi için ve kendisi uğruna yapılmakta sanmış, çok zaman eylemcileri korumuş, onlara karşı çıkan her davranışı yermiş ve kınamıştır. Kendi içine yerlesmis olan komünist, komünizan ve hudutsuz solcuların da bu tutuma büyük nisbet te tesiri olmuştur. Talebe hareketlerinden ibaret sandığı anarşiyi önlemek için tavsiye ettiği vegâne tedbir şudur: «Öğrenci Dernekleri seçimlerinde hakkaniyetli davranmayı sağlamak lâzımdır. bu işler o zaman biter» Anarşinin en had safhasında bile «asıl tehlike sağda dır» diyerek sola çevrilmiş olan dikkatleri da ğıtmaya çalışmıştır.

II) DP, Adalet Partisinden kopan parlamenterler tarafından kurulmuş, Devleti büvük cap ta sarsan olaylarla ve onlara karşı acil tedbirlerle uğraşmayı kendi gücünün dısında saymış veya antikomünist olmalarına rağmen olayları talebeler arasındaki asırı uçların döğüsü sanmıştır. Muhtar ve belediye seçimlerini kazanmak icin gayret sarfetmeyi tercih etmektedir. 12 Mart günü bile durumu anlamıs değillerdi.

III) MGP, Bağımsız adaylıklarını kovsalar milletvekili secilebilecek, CHP ekolünden yetismis, politik kombinezonlarla mesgul 13 kisinin kurduğu bir partidir. Nutuk, demeç ve bildirilerle komünizmi yermektedir. Halk, gençlik ve müesseseler içinde bir hava, bir tutum, bir görüş temsilcisi değildir.

Aile sohbetlerinde «sağı, solu bırakalım, işimize bakalım» diyen pasif münevverlerin lafzî desteğini haizdir. Komünizme karşı da lafzen mücadele etmiştir.

Her dört parti en ağır şartlar içinde bi le parti menfaatlerini önde tutan particiler tarafından yönetilmektedir. 11 Mart 1971 günü ne kadar bütçeden partilere para ödenmesini temine uğrasmıslar, 12 Mart muhtırası, sıkı yönetim, reformlar, evlemler arasında yine de aynı yolda yürüvüp, Anayasa Mahkemesi kararına rağmen para alma kanununu çıkarmış lardır.

IV) MHP: Komünizmin gelisme metod ve zemini hakkında en erken ve en doğru teşhisi koymus ve mücadele icinde Türk Millivetciliğini veniden diriltmistir. Bütün sivaset adamlarının parti kombinezonları ile vakit gecirdiği dönemlerde üniversite gencliğine Millivetci ruhun verilmesi için cabalamıs, İhmale uğramıs olan Türk Millivetciliğini sivasî hayata getirmistir. Komünizmin ele gecirdiği üsler olan fakülteleri Millivetci fikirle tasfivevi, hiç olmazsa onların mutlak hakim olmasını önlemeyi basarmıstır.

Bütün dikkatini bu sahaya çevirdiği, için, ayrıca Seçim Kanununun icabı olarak 300 bin reye karşı 1 milletvekili çıkarabilmiştir. «% 3,3 rey almış, 1/450 milletvekili kazanmıştır. Halbuki nisbî olarak 13 milletvekili kazanması gerekirdi. Diğer taraftan A.P 16 bin oy için bir milletvekili kazanmıştır.»

V) TİP: Türkiye'deki yeraltı sol'un legale çıkmış teşkilâtıdır. Komünizmin alenileşmesinde ve yayılmasında büyük hizmeti dokunmuş, komünist propogandayı anti-amerikanizm le birleştirip müşahhas hale getirmiştir. Türkiye'yi Batı blokundan çekip Doğu blokuna kaydırmaya uğraşmış, birçok mensubunu üniversite kürsülerine ve Devlet dairelerine otur tabilmiştir. Halen kabinede bir eski üyesi bulunduğu söylenmektedir. Türk siyasi hayatının bu şekli almasında emeği vardır.

VI) MBG: Tabiî Senatörler. 27 Mayıs ihtilâlini yapan MBK'nin iktidarı CHP'ye devreden grupudur. Bunlar başlangıçta 23 kişi iken ikisinin ölümü, 3 kişinin de ayrılmasıyla 18 e inmiştir. Politikaları şu esaslara oturmuştur:

a) Sıfatlarını devam ettirmek,

b) Hükûmet indinde tesirli olmak,

Bu gayeleri tahakkuk ettirmek için devamlı hareket halindedirler, dil, din NATO CENTO siyaset ticaret velhasıl her konuda her zaman konuşurlar. Herşeye müdahale ederler. Varlıklarını belirtmek maksadıyla hadise çıkarırlar ve hep ters yönü tutarlar. 27 Mayısı temsil ediyorlar dense, niçin yalnız kendileridir. 13 Kasımı temsil ediyor olsalar, bir ihanetin bedeli şerefli değildir. Onun için de varlıklarını izah kendileri için bile imkânsız olmaktadır.

Siyasî hayata tesiri olan, olayların akışına yön veren teşekküllerin durumu aşağı yukarı budur. Şimdi bu şartlar dahilinde müstakbel gelişmeleri tahlile çalışalım:

Görev:

Bir daha geri gelmeyecek şekilde anarşiyi izale etmek ve Türkiye'yi, hür ve müreffeh insanların emniyet içinde yaşadığı kudretli bir memleket haline getirmek. Bu maksatları gerçekleştirecek temel kanunları yapmak ve teşkilâtları kurmak.

1961 Anayasasında «Müdir-Fikir», iktidarın yetkilerini daraltmak, özerk kuruluşlar yolu ile iktidar üzerinde kuvvetli bir muraqabe kurmak diye özetlenebilir.

Mevcut anayasadaki bu özellik CHP ve AP için tamamen aksi yönde değer taşımaktadır.

CHP. % 30 rey almaktadır ve arttırma ümidi yoktur. O halde iktidara tek başına gelemiyecektir. Fakat iktidarı etkilemek, onun icraatına yön vermek imkânını, özerk kurumları desteğine alarak sağlayabilmektedir. Bu sebeple özerk kurumların var olması CHP için hayati zarurettir.

AP % 40 ın üstünde oy alacağına emindir. Tek başına iktidar ümidi kuvvetlidir. O nun için de iktidarına hudut çizecek kurumların kalkmasını istemesi tabiidir. Bu konuda taviz vermek müstakbel iktidarında da 12 Mart öncesi durumuna düşmeye razı olmaktır

MGP ve DP için de aşağı yukarı CHP gibi düşünmeyi tabii sayabiliriz.

Partilerin kendi varlıklarının devamı için mecbur oldukları görüş ve tutum aşağı yukarı böyle sayılabilir.

Görülüyor ki 12 Mart muhtırasının parlâmentoya verdiği görev parlementoyu teşkil eden partilerin görüş birliğine varması mümkün olmayacak bir durum doğurmaktadır.

Bu şartlar içinde parlamento müzakereleri ya neticesiz münakaşalarla uzayacak, yahut da daha ilk anda ipler kopacaktır. Her iki halde de bir kurucu meclise gitme gereği doğacaktır.

O halde diyebiliriz ki:

A) AP ile CHP'nin imkân ve yapıları ve kendi programlarına inanışları özerk kurumların durumu hakkında bir anlaşmaya varmalarını imkânsız kılacak ve bunun sonucu olarak bir Kurucu Meclis gerekecektir.

B) AP ile CHP nin bu mücadelesinde diğer partiler CHP ile, bu konuda beraber hareket edeceklerdir.

C) Partilerin bünye ve politikasının icabı olan bu hesapların Türk Milletinin faydalarıyla alâkası yoktur. Millet adına büyük bir sorumluluk yüklenen Türk ordusunun da bu hesaplarla alâkası olmayacaktır.

DEVLET
ev Türk kendine dön

Sahibi: İbrahim METİN ★ Yazı İşleri Müdürü: Tevfik Fikret KILIÇKAYA ★ Umumi Neşriyat Müdürü : Mehmet Nedim BUDAK ★ İdarî İşler: Osman ÇAKIR ★ Haberleşme adresi: P.K. 284 Bakanlıklar . ANKARA ★ İdare yeri: Bedesten İçi. Bedesten Han Kat: 4 Nu: 7. KONYA ★ Ankara Temsilciliği Telefon: 12 58 10 ★ Para Havale adresi: DEVLET Posta Çeki Nu: 10021849 FIATI 150 Krş.

Abone: Yıllık 70.— Altı aylık 35.— TL Dış ülkeler için ücret iki misli ★ Dağıtım: GAMEDA ★ Dizgi ve Baskı Güneş Matbaacılık T.A.Ş

ANKARA